

MARTINUS CENTER KLINT

VERDEN AKTUELT
2017

AT FRIGØRE DET MENNESKELIGE

©Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

AT FRIGØRE DET MENNESKELIGE

Vi lever i en brydningstid, hvor en ny måde at se på menneskets potentiale og frigørelse vokser frem. I skolens verden er der behov for nye former for motivation, som bygger på individets ønsker og behov. Vi frigør os gradvist fra gamle autoritære systemer indenfor religion og politik, og søger nye former for human vejledning og lederskab. I opbygningen af en ny verdenskultur, er vi nød til at forstå bevidsthedens natur og vilkår for dets udvikling. Frigørelsen fra materiel bundethed og lønslaveri, kræver en ny samfundsorden. Når maskinerne og robotterne erstatter flere og flere arbejdsopgaver, bliver ønsket om en retfærdig fordeling af arbejdstid og løn uundgåelig. Afgørende for denne kultivering af menneskets tiltagende humanitet er forståelsen af reinkarnation.

Vi mødes hver dag i foredragssalen kl. 11, hvor vi ser de herunder beskrevne video-film. Derefter fortsætter vi ud i grupperne, hvor vi taler om videofilmenes emner, set i et kosmisk perspektiv med baggrund i dette kompendiums tekster.

DAGSOVERSIGT

MANDAG

*LÆRING FOR LIVET – IKKE FOR EKSAMENSKARAKTERER? –
TED-TALK SALMAN KHAN 3*

TIRSDAG

GODHED I GENERNE 10

ONSDAG

*TRO, HÅB OG VIDENSKAB –
HJERNEFORSKER MORTEN OVERGAARD 18*

TORS DAG

IDÉVERDEN – ARBEJDSSAMFUNDET GØR OS TIL SLAVE..... 24

FREDAG

*BARBRO KARLÉN FORTÆLLER OM SINE
REINKARNATIONSMINDER SOM ANNE FRANK 32*

Til hver dag læses udvalgte tekster, som er valgt for at sætte filmene ind i et kosmisk perspektiv. Derudover er der spørgsmål, som har til formål at inspirere og vække til eftertanke og uddybende forståelse i gruppesamtalerne. Spørgsmålene er derfor oftest åbne og har ikke færdige svar.

MANDAG

Læring for livet – ikke for eksamenskarakterer?

(Let's teach for mastery – not test scores)

Sal Khan, november 2015 at TED Talks Live

Præsentation: *Engelsk tale, svenske undertekster. 11 minutter.*

Salman Khan har udviklet et netbaseret akademi, hvor man har fri adgang til undervisning via selvstudie. I filmen fortæller han om forskellen på at lære for livet, og på kun at lære med henblik på næste eksamen. Det afgørende er, at vi gennemfører indlæringen uden huller, for dermed er vi bedre rustede til næste niveau af læring. Dette vil åbne helt andre potentialer i menneskers muligheder for læring.

Tekster fra Det Tredje Testamente

Livets Bog 1 – stk. 180

Livets Bog 3 – stk. 737

Logik – Indledningen

Ordet – Kosmos nr. 9, 2003

Hvad er livet? – Kosmos nr. 9, 2002

Den kosmiske læreanstalt – Kosmos nr. 2, 2013

Småbog nr. 8 – Menneskeheden og verdensbilledet – kap. 19, 24

To verdener – Kosmos nr. 10, 2003

Livets Bog, bind 5 – stk. 1735

LIVETS BOG 1

STK. 180 Videnskaben som den åndelige verdens periferi

[...] Da videnskaben udgør den første begyndende viden om verdensaltet og tilværelsen, bliver den således den kosmiske eller åndelige verdens periferi. Den er den gryende kosmiske bevidsthed. Den er den friske søluft i nærheden af havet. Den moderne videnskab vil altså i virkeligheden være et uomstødeligt bevis for jordmenneskehedens åndeliggørelse. Træk videnskaben fra dets bevidsthed, og tilbage bliver kun en primitiv dyrebevidsthed, der kun er modtagelig for grov påvirkning. Den ville udelukkende repræsentere væsener, der umuligt kunne opfatte en skrevet bogs klare lys, umuligt kunne opfatte talen ud fra et genialt kunstværk, umuligt kunne binde de materielle kræfter i form af kraftmaskiner og andre former for maskiner, befordringsmidler over land og hav, gennem skyerne og under vandet, væsener, der ikke kunne skabe bygningsværker, klæder og brugsgenstande, ja væsener, der ikke engang kunne udtrykke sig ved et fuldkomment sprog. Ved hjælp af videnskabens resultater kan et urs sagte dikken høres fra pol til pol og alle jordens folkeslag på én gang lytte til et og samme foredrag. Ved hjælp af mikroskoper og teleskoper har jordmennesket forlænget sit materielle syn hundreder af gange ind i den mikro- såvel som den makrokosmiske verden. Fra universiteter, skoler og læreanstalter stråler det kosmiske lys i form af videnskab ud over hele verden. Det hviler som nyfalden sne i alt, på alt og over alt. Videnskaben er således et første fundamentalt resultat af en højere åndelig energis indtrængen i tyngdeenergien eller den fysiske verden. [...]

STK. 737 *Talentets udvikling i form af "A-viden", "B-viden" og "C-viden"*

Hvis ikke talenterne opstod ved tænkning, erfaring og øvelse, hvortil så alle de undervisningsforanstaltninger, som netop finder sted over hele den civiliserede verden? – Hvorfor lade børnene gå i skole og sætte de unge mennesker i håndværkslære eller til højere former for studier? – Og kan vi ikke netop her med ren fysisk sansning følge hele et talents udvikling? Er det ikke netop således, at vi først får viden, enten ved teoretisk undervisning eller ved praktisk oplevelse eller erfaring? – Er denne viden eller erfaring ikke talentets allerførste udspring? – Talentet er jo det samme som rutine eller dygtighed. Men er en dygtighed uden viden eller erfaring ikke netop en umulighed? – Talentets allerførste stadium er altså almindelig viden eller erfaring. Det er dette talentets første stadium, vi her i "Livets Bog", og supplerende skrifter af samme forfatter, udtrykker under begrebet "A-viden".

Men denne "A-viden" kan igen ikke eksistere uden at blive fundamentet for væsenets viljemanifestation. Er det ikke netop en kendsgerning, at der ikke findes noget andet middel, ved hvilket et normalt væsen bevidst kan regulere sin vilje end ved sine erfaringer eller sin viden eller det, væsenet tror at vide? – Men idet denne viden, hvilket altså vil sige: "A-viden", således bliver til regulator af viljen, bliver samme viden dermed omsat til handling. Men med nævnte viden omsat til handling erfarer individet, om denne handling er heldig eller uheldig for dets eksistens. Er den heldig, bliver den gentaget atter og atter. Men derved bliver den jo identisk med øvelse. Der, hvor væsenets viden således er nået frem til handlestadiet eller er blevet en permanent, men endnu bevidst viljemanifestation, udtrykker vi denne som "B-viden". Men når en handling bliver gentaget atter og atter bliver den til en vane. At den bliver til en vane vil igen sige, at den efterhånden er blevet til en selvstændig funktion, der rent automatisk kan udløse sig, endog i givne situationer uden individets dagsbevidste viljes medvirken. En vane er altså en slags automatfunktion, væsenet har opelsket igennem en permanent gentagelse eller øvelse. Vanen er således det mesterskab, der opstår igennem øvelse. Når en permanent gentagelse af en handling kan blive til automatfunktion, skyldes det, at væsenet ved denne permanente gentagelse får udviklet et selvstændigt center i hjernelegemet for netop denne funktion, således at selve dets dagsbevidsthed derved kan blive aflastet eller frigjort til fordel for nye tankemanifestationer. Når en viljemanifestation eller "B-viden" er manifesteret i et sådan antal gentagelser, at den er blevet til en automatfunktion, der hovedsagelig kan fungere uden væsenets særlige koncentration eller bevidste medvirken, udgør den jo et nyt stadium. Her er den blevet nøjagtig det, vi forstår ved et talent. Når en viden har nået dette "talentstadium" i væsenet, udtrykker vi det som "C-viden".

LOGIK – *indledning*

[...] Livet er således ethvert menneskes største skole. Alt, hvad der findes af virkelig viden, stammer fra selvoplevelser eller erfaringer i denne skole. Alt, hvad vi ellers kender under begrebet "undervisning", ligegyldigt under hvilken form, ligegyldigt om den doceres ud fra universiteternes største videnskabelige værker, eller den erkendes ud fra pøgeskolens lille "ABC", vil kun være en genfortælling af livets egen undervisning. Og ingen som helst væsener, der eksisterer under begrebet "lærere", kan således eksistere uden at være naturens "genfortællere", ligegyldigt om de er professorer eller håndværksmestre, ligegyldigt om de er

messiasser eller medicinmænd. Hvad de har at fortælle af virkelig viden, kan umulig være andet end en genfortælling af deres egen erfaringsoplevelse, hvilken jo igen umulig kan være andet end udtryk for, hvad livet har fortalt dem.

Livet er således tilværelsens største og virkeligste skole. Det er selve bøger-nes bog. Det er selve kilden, hvorfra al visdom urokkeligt stammer. Og da ingen kan eksistere, uden at deres liv er identisk med en "læsning" i denne bog, kan heller ingen eksistere uden at blive "undervist" af samme bog. Men da dette at blive "undervist" af denne "bog" er det samme som at blive fuldkommengjort, er alle således en fuldkommengørelse underkastet. [...]

Ordet – KOSMOS NR. 9, 2003

6. *Mennesket lærer at læse i livets bog, som er selve naturen*

Gennem andre menneskers tale og skrift kan ethvert menneske lære meget, men livets egen tale kommer ikke blot til os fra andre mennesker, men fra hele naturen. Naturen er både skrift og tale for den, der kan se og høre med et åbent sind og åbne sanser. "Adam gav dyrene navne", lærte vi i vor børnelærdom; det er et symbol på, at mennesket på et vist tidspunkt i sin udvikling begynder at opleve naturen bevidst, dvs. at vekselvirke med den ikke blot gennem instinkter, men også med følelse og intelligens og efterhånden også med intuition. At mennesket giver de forskellige foreteelser i naturen navne, sker jo ikke blot for at remse en hel masse navne op, men det er udtryk for, at mennesket lærer naturen at kende og de forskellige naturfænomeners indbyrdes sammenhæng. Det skaber det tankekatalog, som udgør dets dagsbevidsthed, som stadig udvikles gennem nye erfaringer. Mennesket lærer at læse i livets bog, som er selve naturen, det lærer at stave, at danne ord og sætninger og få en mening ud af det. Den virkelige mening har mennesket dog endnu ikke fundet frem til, det staver sig stadig møjsommeligt frem gennem naturens sprog og er tilbøjelig til at hænge sig i detaljer og enkelte ord eller bogstaver uden at kunne se den helhed, de danner. Sådan er selve den materialistiske livsindstilling. Det materialistisk indstillede menneske stirrer sig blind på de enkelte bogstaver i naturens eller livets bog. Men bogstaver har jo ingen betydning, hvis ikke de sættes sammen til ord og sætninger, der danner mening. På samme måde har naturens detaljer, som kan vejes og måles, heller ingen anden betydning end den, de får i forhold til den helhed, hvori de er detaljer. Og ligesom det er en tankeverden eller åndelig verden, der giver sig til kende gennem bogstaver, ord og sætninger, er det også en åndelig verden, der tilkendegiver sig gennem naturens detaljer, enten disse detaljer er elektroner og atomer, eller de er planter, dyr og mennesker, eller kloder, solsystemer og mælkevejssystemer.

7. *En interessant bog er som et "opladningselement", mennesket kan modtage impulser fra*

Så længe det materialistisk indstillede menneske kun vil anerkende det, der kan vejes og måles, som virkelighed, vil det, lige meget hvor videnskabeligt det er indstillet, være at ligne ved et væsen, der vandrer rundt i et kæmpebibliotek med mange tusinde bøger uden at kunne sanse andet end tryksvæerte og papir. Et bibliotek er et sted, hvor åndelig kraft er opmagasineret i fysisk materie, og gennem den proces, vi kalder læsning, kan den frigøres og oplade den menneskelige bevidsthed. En bog, der interesserer et menneske, er jo som et element, der afgiver energi til et modtagerapparat. Og bogen har den fordel frem for et almindeligt elektrisk element, at den ikke indeholder mindre kraft, fordi et men-

neske har modtaget impulser ved at læse den, eller hundrede mennesker har gjort det. [...]

8. *Det er den samme Guddom, som taler gennem religionerne og naturen*

For at komme videre i sin udvikling må det jordiske menneske lære det levende ord at kende og ikke nøjes med det døde bogstav. Det gælder naturligvis ikke blot for videnskabens vedkommende, det gælder for alt, også for religionen. Ligesom naturen er Guddommens tale til mennesket, er religionerne det også. Og mennesket skal efterhånden blive klar over, at naturen og religionerne i virkeligheden fortæller det samme. Der kan naturligvis ikke eksistere to former for sandhed eller virkelighed, en der er videnskabelig, og en anden der er religiøs. Det er den samme virkelighed, og den åndelige videnskab vil vise menneskene, at det er den samme Guddom, som taler gennem religionerne og gennem naturen. Menneskene er af den opfattelse, at naturen *kun* er noget fysisk, og at religionerne *kun* er noget åndeligt. Men det er ikke rigtigt. Alle naturens fysiske processer, dens kredsløb og energiudløsninger, som viser den mest hårfine logik i sine indbyrdes forhold, kunne overhovedet ikke finde sted, hvis ikke der var tanke og dermed en tankeverden og et tænkende væsen bagved. Mennesket er jo selv en del af naturen, og det, at mennesket kan tænke og skabe og er i besiddelse af humane følelser, er da også en naturproces. Altså kan vi blot ved at se på os selv se, at naturens verden også er en åndelig verden. Der er et gammelt ord, der siger: "Kend dig selv, og du kender hele universet". Og det er rigtigt. Mennesket kender hverken sig selv eller universet endnu, selv om det ved meget om sin fysiske organisme og om kloder, sole og mælkeveje. Denne fysiske viden er kun "tryksværte og papir", og for virkelig at vide noget, må det jordiske menneske lære den åndelige verden at kende, som findes både bag dets egen organisme og bag det fysiske univers.

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, mandag den 5. april 1948.
Manuskript til foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus.
Første gang bragt i *Kontaktbrev* nr. 9, 1959. Artikel-id: M1865.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Hvad er Livet? – KOSMOS NR. 9, 2002

1. *Livet er én stor undervisning*

Spørgsmålet om, hvad livet er, er det stående problem for menneskene. Så længe de ikke forstår, hvad livet er, forstår de heller ikke at leve rigtigt. Livet i det store hele er det samme som det, der foregår mellem børn og forældre, mand og kvinde, mellem væsenerne i det hele taget. Det er en levende korrespondance, men det er mere end en tilkendegivelse mellem væsenerne. Menneskene er nået så langt frem i deres udvikling, at de kan korrespondere bevidst med hverandre, men det er ikke en fuldkommen oplevelse af livet kun at korrespondere med andre mennesker. Der er store felter af livet, de endnu ikke forstår: Solens strålen, stjernernes skin, skyernes gang på himlen osv. Der hvor menneskene ikke forstår livet, er de "døde". Der hvor man ikke forstår det, man ser, er man ganske uvidende, men man skal ikke vedblive med at være uvidende. Livet er i sig selv en stor undervisning. Alt giver viden, og man kan ikke leve et øjeblik uden at få erfaringer, berigelse, man bliver stadig mere levende, bliver mere vågen, dvs. bliver knyttet mere og mere til tilværelsen. [...] Men for at livet kan blive så fuldkomment og så intimt som muligt, må vi opdrages, ledes og hjælpes. Det er det samme, som foregår med børnene, der bliver plejet og opdraget af forældrene, indtil de kan klare sig selv. Forældre er som en slags naturkræfter for børnene.

Efterhånden kan de mere og mere korrespondere med forældrene, der bliver en mere fuldstændig og intim korrespondance.

Fra et foredrag af Martinus afholdt i Kosmos Feriekoloni, torsdag den 24. juli 1941. Foredraget blev stenograferet af Hans Bønnelycke, og referatet bragt i *Kontaktbrev* nr. 3-4, 1941 (artikel-id: M0721). Senere har Mogens Møller bearbejdet referatet til denne lidt kortere artikel. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i *Kontaktbrev* nr. 5, 1959. Artikel-id: M0720.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Den kosmiske læreanstalt – KOSMOS NR. 2, 2013

8. *Mange mennesker er i dag lærlinge eller elever inden for den kosmiske læreanstalt, men de ny kundskaber må bruges i det praktiske liv for at have betydning*

Denne fysiske verden er en af universets kosmisk-kemiske læreanstalter, hvor de jordiske mennesker må gennemgå mange klasser, dvs. gennem mange fysiske inkarnationer gøre nødvendige erfaringer gennem karma- eller skæbneloven. De må høste, som de har sået, ikke som straf, men som belæring. Mange mennesker på denne klode er i dag nået så vidt, at de begynder at ane den store guddommelige plans tilstedeværelse og også, at de selv er en del af denne plan og skal blive en bevidst medarbejder ved dens udførelse. Hvordan kan man blive så udviklet, at man kan blive betroet at begynde at udføre et arbejde efter den guddommelige arbejdstegning? Ja, man må jo som i alt andet stå i lære og modtage en uddannelse. Der er mange mennesker, som nu er lærlinge eller elever inden for denne kosmiske uddannelse. Men De må ikke tro, at denne uddannelse blot består i at lære kosmiske analyser at kende og at interessere sig for dem. Det, at De studerer åndsvidenskab, kan sammenlignes med, at lærlinge som et led i deres uddannelse går på teknisk skole, og der kan eleven eller lærlingen jo lære mange umådeligt nyttige ting. Men han lærer jo alt dette for at kunne bruge det i det praktiske liv, ellers har det ingen betydning. Det samme gælder for åndsvidenskabens vedkommende, den må bruges i det praktiske liv i hverdagen for at have betydning. Et væsentligt led i den kosmiske undervisning, alle disse lærlinge og elever nu kommer ud for, består i at prøve, om de kan bruge deres nye kundskaber i det praktiske liv. Derfor ser vi alle disse mennesker i højst forskellige situationer. Nogle er stærkt bundet af fattigdom, medens andre er bundet af rigdom. Nogle er udsat for mennesker, der gerne vil strides, nogle er bundet af svære sygdomme og legemlige lidelser, og umådeligt mange er bundet i et arbejde, der ikke har deres interesse. Kan de komme igennem alt dette uden vrede, bitterhed eller irritation? Det er i alle tilfælde noget, vedkommende selv har sået i tidligere liv, de kommer ud for at høste. Kan de gøre det uden at give andre skylden? Kan de løse alle disse bånd ved at løse noget i deres eget sind, eller søger de at flå og rive i båndene, fordi de tror, at det er "alle de andre", der binder dem? Sådanne prøver og mange andre af lignende art er eleverne udsat for, og består de prøverne, glider de frem mod den afsluttende eksamen, som består i, at de skal være med til at lave "forsøgslaboratoriet" om til et værksted, hvor der ikke mere foregår en kæde af eksplosioner af store og små krige, men hvor man arbejder efter den førømtalte "arbejdstegning" og med praktisk næstekærlighed og humanitet skaber en fredens verden på denne klode.

9. *Vi skal alle lære at blive medarbejdere i den kosmiske læreanstalt*

De overordnede og underordnede på de forskellige arbejdspladser er i lige høj grad lærlinge i livets skole. Nogle skal lære at kunne tjene og lyde, og nogle skal blive trætte af at byde og befale over andre; begge parter skal lære at blive med-

arbejdere. De skal lære, at den energiudfoldelse, som de kan præstere, er en del af verdensaltets energi, men netop den del, som de har ansvaret for. Det jordmenneske, som begynder at blive bevidst i at være medmenneske, vil med sin viljes modtryk kunne skabe den bevægelse i sin energiudfoldelse, som er på bølgelængde med universets grundtone, og det vil sige det samme som at stråle livgivende og kærlige tanker, følelser og handlinger ud mod sine omgivelser, enten man synes, de er retfærdige eller uretfærdige. Det menneske, som kan gøre sin daglige tilværelse til et lysende og varmende solskin for andre, er kommet ind i den klasse i den kosmiske læreanstalt, hvor man forberedes til den store eksamen, som er den kosmiske indvielse eller den store fødsel.

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut den 3. marts 1944. Dato usikker. Referat af foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i *Kontaktbrev* nr. 8, 1958. Artikel-id: M1110.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

SMÅBOG NR. 8 – *Menneskeheden og verdensbilledet*

KAP. 19 *Hvorfor den materialistiske videnskab ikke har nogen mulighed for at kunne løse livsmysteriet*

[...] Hvad er resultatet da blevet af den rent materialistiske forskning? – Det er blevet et overdådigt kendskab til mekanik og kemi, en genial evne til at sætte sig ind i hastigheder, vibrationer eller bevægelser. Ja, en så genial evne, at væsenet her har kunnet efterligne selve naturens mekanik og kemi og dermed til en vis grad gøre sig til herre over elementerne. Men den psykiske eller usynlige side bag mekanikken og kemikalierne eller bag energiudfoldelsen kender de materielle forskere intet til ud over dette, at de ved, at de selv eksisterer. [...]

KAP. 24 *Hvorfor den varige fred umuligt kan skabes uden åndsvidenskab*

[...] Et menneske, hvis psyke eller bevidsthed kun er baseret på ren kold materialistisk videnskab, er endnu kun en kosmisk søvngænger. Det er et kosmisk bevidstløst væsen, i hvis hånd dødens våben netop kan kulminere grundet på den manglende viden om det kosmiske ansvar. Så længe det ikke ved, at det er et kosmisk eller evigt væsen, kan det jo heller ikke vide, at det har et kosmisk ansvar, og at dets skæbne, dets lykke eller ulykke udelukkende er baseret på dette ansvar.

To verdener – KOSMOS NR. 10, 2003

10. *Åndsvidenskaben kan hjælpe det søgende menneske og åbne dets bevidsthed for de kosmiske impulser*

Det kan den psykiske videnskab eller åndsvidenskaben, som afslører livets psykiske struktur og åndelige love. Den er kommet ind i verden på et tidspunkt, hvor menneskene så småt begynder at blive modne til den efter først at have lært den fysiske videnskab at kende og ved hjælp af den beherske de fysiske kræfter. Men åndsvidenskaben er ikke blot en kulturfaktor, der fortsætter der, hvor den fysiske videnskab ikke kan komme længere med mål- og vægtfacitter, Den er også den levende faktor, som kan hjælpe mange søgende mennesker, der ikke mere inspireres af dogmatik, til at åbne deres bevidsthed for de kosmiske impulser, der stadig vibrerer i jordklodens atmosfære. Men nu skal det ikke mere være mystik, det skal blive dagklar videnskab. Menneskene vil engang i skolen, som

de i dag lærer fysik og kemi, lære kosmisk kemi, dvs. de vil lære, hvordan mennesket skal blande de kosmiske energier i deres sind, for at resultatet kan blive fred og næstekærlighed.

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 25. september 1949. Manuskript til foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt *Kontaktbrev* nr. 2, 1959. Artikel-id: 2360. Manuskriptet er også udgivet i en ubearbejdet version under samme titel (M2361), bragt første gang i *Kosmos* nr. 3, 2017.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

LIVETS BOG 5

STK. 1735 *Alle må nu rette deres forskning ind på alkærligheden eller næstekærligheden*

Vi har nu set, at dette mål eller denne bestemmelse kun kan være skabelse og opnåelse af fred, såvel for det enkelte individ som for menneskeheden i sin helhed. Da freden udelukkende kun kan funderes i næstekærligheden, ja, er selve næstekærligheden, må vi nu rette vort blik på denne vor dybeste bevidsthedsfaktors inderste kilde. At det netop er kærlighedens forståelse og udvikling, det drejer sig om, turde nu være selvfølgelig for ethvert normalt begavet, intellektuelt menneske, eftersom det dog nu er en urokkelig kendsgerning, at der ikke er noget, menneskeheden trænger mere til og hungrer mere efter end netop sympati eller kærlighed. Og hvor skal denne kærlighed komme fra, hvis ikke hvert enkelt individ vil tage fat og gøre, hvad der kan gøres for at udvikle den i sin egen natur. Den er for tiden langt mere nødvendig end både skoleundervisning, universitetsuddannelse og andre former for menneskelig udvikling. [...] Alle må derfor nu rette blikket ind på alkærligheden eller nærmere betegnet næstekærligheden.

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvilken rolle har den fysiske videnskab spillet i menneskehedens udvikling? På hvilken måde har den fysiske videnskab hjulpet menneskeheden?
2. Hvad kan den fysiske videnskab ikke hjælpe med og ikke give svar på?
3. Hvori adskiller lærdommen fra uddannelsesinstitutioner sig fra lærdommen fra livets skole?
4. I perspektivet skaberen og det skabte, hvad fortæller skolekarakterer noget om, og hvad fortæller det ikke noget om?
5. Hvordan stemmer filmens forslag til læring overens med Martinus' A-, B- og C-viden?

Godhed i generne

Præsentation: *Engelsk tale, svenske undertekster. 31 minutter.*

I denne dokumentarfilm møder vi forskere, der undersøger om mennesket har et altruistisk gen. Hvorfor er børn og voksne hjælpsomme, også mod mennesker og dyr de ikke kender? Hvordan påvirkes evnen til empati af det tilhørsforhold, vi har til disse personer? Vi får indblik i nogle projekter, hvor de bevidst stimulerer en menneskelig adfærd.

Tekster fra Det Tredje Testamente

Den primære besættelse 1, Kosmos nr. 4, 2014

Livets Bog 2 – stk. 424

Nationalisme og internationalisme – Kosmos nr. 9, 2006

Livets Bog 1 – stk. 178

Livets Bog 6 – stk. 2226

Frihed – frigjorthed og fred – Kosmos nr. 6, 2006

Den primære besættelse I – KOSMOS NR. 4, 2014

5. *Hvordan evner og anlæg opbygges i organismen*

Når en funktion bliver til en vane, bliver den automatisk, hvilket vil sige, at den bliver selvstændig og kan fungere ved egen hjælp uden individets vågne, medvirkende dagsbevidsthed. Vi vænner os dagligt til funktioner, som i starten møjssommeligt kun kan ske på vor viljes bud, men efterhånden som funktionerne bliver gentaget, bliver de til vanebevidsthed. Vi behøver således f.eks. ikke bevidst at beordre vore fødder til skiftevis at bevæge sig, når vi går hen ad gaden eller vejen. Det lille barn må jo møjssommeligt med sin koncentrerede vilje på hvert ben lære at gå. Men efterhånden som det tilstrækkeligt mange gange har øvet sig, kan det til sidst gå, uden at det behøver at skænke sine ben eller fødder nogen tanke. Er det ikke lige sådan med at cykle? – Er balanceevnen her ikke noget, der ligeledes bliver til vanebevidsthed ved gentagne øvelser? – Alt, hvad et levende væsen gentager tilstrækkeligt mange gange, bliver til sidst til vanefunktion og behøver ikke mere individets vågne opmærksomhed. Det er fri til andre manifestationer, hvor denne opmærksomhed endnu påkræves. På denne måde er alle vore organfunktioner blevet til og kan derfor i dag fungere uden vor medvirkende vågne vilje. At fosterdannelsen sker automatisk og således ikke behøver det pågældende jags vågne, fysiske dagsbevidstheds medvirken, er således temmelig selvfølgeligt, når man i tilstrækkelig grad forstår, hvorledes evner og anlæg bygges op i organismerne.

6. *Det diskarnerede væsens besættelse af forældrenes sædkim*

Hver organisme, der bliver til, skabes altså på initiativet af et diskarneret væsen, hvilket vil sige et jeg eller væsen, der ikke har fysisk organisme og derfor begærer en sådan. Hvad rolle spiller da forældrene? – De spiller den store rolle, at de i kraft af deres seksuelle struktur og parringslyst udvikler den tilpasning af materien eller bringer den op på den bølgelængde, som er nødvendig for, at et diskarneret væsen kan få den ind under sin automatisme eller talentkernefunk-

tion. Et diskarneret væsen kan ikke uden videre bringe stene eller klippeblokke eller andre fysiske mineralmaterier eller vegetabilmaterier ind under sin vilje og forme en animalsk organisme som den, mennesket eller dyret åbenbarer sit jeg igennem, uden igennem en millionårig påvirkning. Og en så lang tid har hverken dyret eller mennesket til rådighed for sin inkarnation. Derfor er det så viseligt indrettet, at det diskarnerede væsen i sin salighedstilstand er på bølgelængde med den bølgelængde eller åndskraft, der er inkarneret i de fysiske væseners sædstof, og som jo kun er en fortættet salighedsenergi. Hvor denne sædkraft kommer til udfoldelse eller får mulighed for udfoldelse, kan det diskarnerede væsen med sin særlige bølgelængde besætte denne udvikling, hvilket igen bevirker, at dets fra en tidligere fysisk tilværelse nedarvede talentkerner straks begynder at få indflydelse på det besatte fysiske område, altså forældrenes sædkim, og en ny organisme begynder at danne sig. At denne det diskarnerede væsens besættelse af de fysiske væseners sædprodukter også sker automatisk og uden særlig vågen, dagsbevidst medvirken, forandrer ikke princippet eller kendsgerningen. Forældrene udfører i kraft af deres seksuelle tilfredsstillelse og forplantningsstruktur det grove forarbejde for åndens inkarnering i fysisk materie.

8. *De primære og sekundære nedarvede anlæg*

Når først det diskarnerede jeg har fået forbindelse med den fysiske materie, sker fosterdannelsen som nævnt ganske automatisk. Og forløbet af denne proces er så kendt, at den ligger helt uden for min mission at fortolke. Det tilkommer den materielle videnskab. Med forståelsen af denne form for jegets besættelse af den fysiske materie bliver det forståeligt, hvorfor et barn kan fødes med tilbøjeligheder og anlæg, som forældrene er totalt blottet for. Når et jeg har besat forplantningsmaterien, som er afleveret af faderen og moderen, rummer den i sig en vis eftervirkning af disse væseners talenter og anlæg, som i nogen grad kan afspejle sig i det nye væsens organisme og den igennem samme organisme manifesterede fremtræden. Og vi kalder disse afspejlinger af faderens og moderens anlæg i afkommets organisme for nedarvede anlæg og tendenser. Men disse er kun sekundære anlæg i afkommet. De primære anlæg kan derimod udelukkende kun udgøres af de anlæg, der udgør afkommets absolut egne fra en tidligere tilværelse nedarvede anlæg. Men det sker meget ofte, at disse anlæg er så lig faderens eller moderens, at de ikke er til at skelne fra disse. Et væsen kan således arve sin drikkædighed fra en tidligere tilværelse, det kan arve sin begavelse, sin intellektualitet, der jo kan stå himmelhøjt over forældrenes, ligesom den naturligvis også kan stå under den. Hvis det levende væsen var et hundrede procents produkt af sin fader og moder, måtte det jo i tilsvarende grad udgøre en hundrede procents kopi af sine forældre, hvilket aldrig i noget som helst tilfælde kan ske. Der vil altid være tre sæt arvelighed til stede i de fremskredne dyrs og det jordiske menneskes fremtræden, nemlig faderens og moderens som de sekundære og individets eget, fra en tidligere tilværelse, nedarvede sæt som det primære.

Artiklen er en gengivelse af et manuskript, som Martinus skrev som forberedelse til et foredrag på Martinus Institut, søndag den 6. marts 1949. Det er 4. foredrag i serien "Døds mysteriet". Renskrift og stykoverskrifter af Torben Hedegaard. Godkendt i rådet 27.10.2013. Første gang bragt i *Kosmos* nr. 4, 2014. Artikel-id: M1552.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

STK. 424 *Væsenernes genoplevelse af de fortidige livsperioder i form af repetitioner*

Men det er dog efterhånden blevet en kendsgerning ved forskning af andre væsners første legemsperiode eller det stadium af denne, vi kalder fosterstadiet, *at dette udgør en serie småstadier, hvor hvert af disse er en ubevidst miniaturegenoplevelse af fortidige livsperioder i spiralen.* Da væsenet i fortidige livsperioder i spiralen har fremtrådt under helt andre og langt mindre udviklede livsformer end den, i hvilken det nu åbenbarer sig, er det givet, at det i disse genoplevelser kun kan fremtræde som et karakteristisk udtryk for disse livsperioders særlige tilstand. *Et jordmenneske f.eks. er derfor heller ikke i sin fostertilstand i særlig grad udtryk for den jordmenneskelige tilstand, det kommer til at repræsentere efter fødslen, men er derimod i større grad udtryk for disse fortidige livsperioders primitivitet eller lavere tilstande. Det repeterer således under fosterdannelsen blandt andet endog en slags fiskestadium.* Men hver af disse fortidstilstandes genoplevelse under fosterdannelsen eksisterer kun en ganske kort periode, må så give plads for en genoplevelse af en endnu højere fortidstilstand og således fremdeles, indtil væsenet når den tilstand, som kan udløse den, der er dets nuværende normale. På dette stadium modnes fosteret til den proces, der hedder "fødslen". Her begynder så den endelige formning eller skabelse af det legeme, som er væsenets retmæssige.

Men også her kan man spore repetitioner af fortidstilstande. *Barndommen og ungdommen er i virkeligheden slet ikke andet end principmæssige genoplevelser af vildmands- eller naturmenneskestadier.* Det er en kendsgerning, at menneskene er mere brutale, rå og hensynsløse i barndommen og ungdommen og med større forkærlighed leger "røvere og soldater" i denne alder end i en modnere alder. Dermed er jo ikke sagt, at der ikke findes mange mennesker, der er så fremskredne i udvikling, at de allerede i barnealderen fremtræder som kærlige og sympatiske og med stor afstandtagen fra al brutalitet og hårdhed. Tværtimod, af sådanne findes der heldigvis ikke så få. Disse væsener undgår enhver form for slagsmål eller vold, kort sagt de er i en fremskreden grad udtryk for princippet "at vende den højre kind til, når de bliver slået på den venstre". Men sådanne børn bliver i almindelighed betragtet som svæklinge, som "kujoner", af kammeraterne. Den gængse ånd indenfor børnenes rækker er jo endnu beundringen af magtprincippet. De store stærke drenge, der magtmæssigt kan binde an med alle de andre drenge, er i reglen skolens "helte". Den lille dreng, der flygter for enhver brutalitet eller hellere vil tie og tåle end have ballade, betragtes nærmest som et "fjols". Og er det en stor og kraftigt bygget dreng, der med lethed, magtmæssigt kan hævde sig, men ikke benytter sig heraf, men har den samme indstilling som den nævnte lille dreng, bliver han jo betragtet som et endnu større "fjols", hvis han da ikke ligefrem udtrykkes som en, der er fej eller er "lidt til en side".

Nu vil man måske spørge, hvorfor ikke alle børnene repeterer de primitive fortidsstadier. Men hertil må svares, at det kun er tilsyneladende, at det ikke er alle børn, der repeterer fortidsstadier. *I virkeligheden må alle jordmenneskebørn repeterer primitive naturmenneskestadier for at nå frem til deres oprindelige, civiliserede tilstand.* Men der er en overordentlig stor forskel i disse repetitioner. De er ikke nær lige voldsomme eller drastiske hos alle individer. *Hvor voldsomme eller drastiske disse repetitioner er hos et barn eller ungt menneske vil, som vi senere skal se, være afhængigt af, i hvor høj grad disse er udtryk for det pågældende individs virkelige tilstand, hvilket vil sige, den udviklingsstandard, som vedkommende væsen vil komme til at repræsentere, når det kommer til "skelsår og alder", hvilket i dette tilfælde vil sige ca. trediveårsalderen. Den karaktertilstand, væsenet da indtager, er dets normale standard. Det er den højde i udvikling, det*

er nået frem til i tidligere liv. Denne højde kan det ikke straks repræsentere ved sin fødsel, men må i det nye liv og legeme gennemløbe alle de underliggende stadier en miniature for at blive fuldt dagsbevidst i denne sin virkelige normale standard.

Fra trediveårsalderen og frem efter udvikler individet sig derefter videre og følger således, for hvert enkelt jordliv, et nyt erfaringsfelt eller udviklingsafsnit ind i sin evige livsbane. Dette nye afsnit bliver så i det næste liv genoplevet som en repetition, inden individet i dette når sin trediveårsalder. I det derpå følgende liv igen bliver det også repeteret, men i et endnu mindre format og således fortsættende. For hvert liv, der går, bliver repetitionen således mindre og mindre for tilsidst at blive helt mikroskopisk. Men da der med hvert nyt liv bliver et nyt afsnit at repetere, bliver de forudgående repetitioner dermed rykket længere og længere frem imod barnealderen og fosterstadiet. Når det sidste livs repetition for jordmenneskets vedkommende finder sted sidst i tyverne, må det næstsidste livs repetition jo finde sted noget forud for denne, hvilket altså vil sige ca. midt i tyverne, og det tredjesidste livs repetition ca. først i tyverne, medens det fjerde, femte og de dernæst følgende forudgående livs repetitioner alle må ligge forud for tyveårsalderen og grænser altså helt ned i fosterstadiet, hvor alle repetitioner stammer fra umådelige svundne tidsperioder. [...]

Nationalisme og internationalisme – KOSMOS NR. 9, 2006

1. Den nationale idé udgør flokkens allerdybeste religiøse instinkt

Et ord, der i de senere år er kommet på alle menneskers læber, er ordet nationalisme. Dette ord dækker et i virkeligheden ældgammelt princip, nemlig flokdyrkelsen. Dette princip er en urdrift og ikke nogen politisk foranstaltning opfundet af mennesker. Det er fundamentalt til stede i selve dyreriget, hvor det udgør en beskyttelsesforanstaltning. Mange dyrearter kan bedre hævde sig i tilværelseskampen, når de er i flok, som f. eks. ulve, løver, bøfler, aber osv., og hvorledes skulle den enkelte myre eller bi kunne klare sig, om de ikke netop var tilknyttet deres samfund? Hos urtidens mennesker ser vi den samme floktilbøjelighed gøre sig gældende. Vi møder her stammebegrebet i sin første udformning, og vi ved rent historisk, hvorledes disse stammer udgør den første begyndelse til de mange nationer, verden af i dag består af. Betragter vi en moderne stat, ser vi, at et af de mest fundamentale træk i dens struktur er dens indstilling på begrebet suverænitæt, hvilket vil sige den absolutte uafhængighed af andre stater eller nationer. At være og forblive suveræn er enhver stats fornemste ideologi og udgør det absolutte fundament for dens politik, dens kirke, skole, men frem for alt dens militærvæsen. Den nationale idé udgør således flokkens allerdybeste religiøse instinkt, ja, det er i virkeligheden dens superreligiøsitet, den, den er mest indstillet på at give sit liv for.

6. For de primitive stammer i urskoven var "nationalisme" et absolut gode; i vor materielle og videnskabelige verden skaber det den "dommedag", som Kristus bebudede

Takket være den guddommelige verdensstruktur kan dette ikke ske. I menneskehedens elvte time vil den endelig opdage det uhyre, der er den virkelige og farligste fjende. Den fjende, som i dag holder den bundet til frihedsberøvelse, restriktioner, varemangel, ja til al den elendighed, der præger verdenssamfundet af i dag. Dette uhyre er ingen anden end den tankekoncentration, vi har givet navnet nationalisme. Nationalisme er nemlig ikke det skønne ideal, det opfattes at være, men udgør i virkeligheden en psykose, der efterhånden vil lægge al kultur øde,

om ikke dens dyrkelse bremses. Thi lige så lykkebringende denne tankekoncentration var for århundreder siden, lige så ulykkebringende er den i dag. Hvor let forståeligt dette er, ses ved blot at dreje udviklingens hjul et par hundrede år tilbage i tiden, tilbage til den tid, hvor hestevognene var det fornemste befordringsmiddel, og hvor man så at sige intet kendte til mennesker i andre lande. I en verden, hvor et hestekøretøj udgør toppunktet af trafikmidler, og hvor man er totalt selvforsynende, vil al politik uundgåeligt dreje sig om nationens indre anliggender. Den har i denne situation så godt som ingen ydre anliggender. En stamme, der lever inde i urskoven uden forbindelse eller samkvem med andre stammer, ja måske ikke engang aner disse andre stammers eksistens, kommer jo ikke til at kolliderer med disse stammer. Hele dens tankeverden kommer i en sådan situation kun til at dreje sig om dens eget ve og vel. I en sådan situation er nationalismen helt og udelt til velsignelse. Her betyder den flokkens løften i samling. Den betyder flokkens forenede kræfter. Disse forenede kræfter kan aldrig i et sådant tilfælde betyde krig eller ulykke, hverken for flokken selv eller for andre. [...]

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 30. november 1947. Manuskript til foredrag bearbejdet af Erik Gerner Larsson. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i *Kontaktbrev* nr. 5, 1957. Artikel-id: M1750.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

LIVETS BOG I

STK. 178 *Udviklingen af organer for et ædlere bevidsthedsliv eller et liv i kærlighed*

Væsenernes udvikling fra dyr til menneske består altså i at få udviklet organer eller leger, gennem hvilke de kan manifestere sig ved hjælp af finere og finere energier eller kræfter og derved i tilsvarende grad forlade de grove, robuste og dræbende tilstande og således nå op i et forædlet bevidsthedsliv, få fuldkomnere og skønnere manifestationsformer. I forskellen på det laveststående eller mest primitive naturmenneske og det mest fremskredne og forfinede kulturmenneske ser vi et på det fysiske plan allerede synligt resultat af ovennævnte forvandringsproces. *Men denne forvandringsproces er jo stadig stigende, og kulturmennesket derved på vej til at blive et rigtigt menneske.* Den kosmiske grundenergi, som nu særligt har begyndt at præge kulturmenneskets udvikling er *“intelligensenergien”*. Men side om side med denne eksisterer *tyngde- eller lidelsesenergien dog stadig, og i forbindelse med denne vil den sluttelig forædle følelsesenergien, således at denne bliver i harmoni med intelligensenergien. Der, hvor denne harmoni er på sit højeste, fremtræder kombinationen af disse to energier som ren kærlighed, hvilket vil sige en manifestationsudløsning, der absolut kun tilsigter at være til fordel for andre levende væsener uden hensyn til, hvad det så end måtte koste dens ophav af ubehag eller lidelse.* Denne kærlighed må ikke forveksles med den ægteskabelige kærlighed eller det, vi kalder *“forelskelse”*, der jo er af en lavere natur og kun har sit udspring fra de fysiske forplantningsorganer og selvopholdelsesdriften, hvorved den i virkeligheden bliver af selvisk natur. Den virkelige kærlighed søger ikke sit eget, men er i absolut renkultur og udløses ikke på basis af nogen som helst forventning om gengældelse eller gevinst.

STK. 2226 *Den virkelige humanitets- eller næstekærlighedsevne opstår automatisk i kraft af lidelsesoplevelserne*

[...] Man kan lære at regne, skrive, man kan til en vis grad lære at tegne, male og modellere, man kan lære sprog, man kan ligeledes til en vis grad tilegne sig færdigheder i musik og på mange andre områder i det menneskelige skabefelt lære ved hjælp af intelligens. *Men den virkelige ægte humane sans eller næstekærlighedsevne er ikke et intelligensspørgsmål og kan derfor ikke læres.* Et menneske kan således have en fremragende intelligens, men næsten ingen næstekærlighed, ligesom det kan have en meget fremragende næstekærlighed, uden at have nogen fremragende intelligens. *Den humane sans eller næstekærlighedsevnen opstår ikke ved øvelse således som alle de fysiske, tekniske færdigheder. Den opstår udelukkende kun igennem en længere udviklingsproces på samme måde som den, ved hvilken f.eks. vort fysiske syn, vor hørelse, lugt og smag og andre af de fundamentale sanser er opstået.* Disse sanser er ikke et resultat af en viljesakt som f.eks. menneskets tekniske færdigheder, en artists opøvede rutine i en eller anden fysisk-teknisk kunstpræstation. Sådanne præstationer er udelukkende resultater af bevidst øvelse eller træning, baseret på en permanent viljesakt. *Men menneskets humane sans eller evnen til at hjælpe sine medvæsener, der er i nød, evnen til, som før nævnt, at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv, kan umuligt opelskes ved en blot og bar viljesakt eller ved noget som helst studium eller ved nogen som helst træning som en artistisk præstation, analogt med dem, der giver sit ophav levebrødet i en cirkus, eller dem, der gør sine ophav til eksperter i materiel skabelse, ingeniører eller fagfolk i særlige industrielle produktionsområder. Man kan således ikke ved noget studium, nogen viljesakt eller træning blive ingeniører eller eksperter i virkelig næstekærlighed. Næstekærlighedsevnen vokser automatisk i ethvert menneske ganske udenom dets viljekontrol. Den er ligesom de øvrige sansevner et kosmisk-kemisk produkt, der automatisk udvikler sig af væsenets skæbneoplevelser. For næstekærlighedsevnen er det lidelsesoplevelserne, der danner grundlaget for dens tilblivelse og udvikling.*

Frihed – frigjorthed og fred – KOSMOS NR. 6, 2006

6. *Fredens begyndelse*

For de mennesker, der af hele deres sind ønsker at få fred, kan det ofte være vanskeligt at se, hvor de i en tid som denne skal sætte ind for at virke i den rigtige retning, og mange giver rådvildt op. Men man skal ikke give op, man skal ikke lægge hænderne i skødet og mene, at man ingenting kan gøre. Det enkelte menneske må arbejde på at skabe freden i sin egen bevidsthed, og først derefter får det evne til at smitte sine omgivelser og dermed være med til at skabe fred og harmoni omkring sig. Men det er en forudsætning, en absolut nødvendighed, først at have fred i sit eget indre, så man ikke føler antipati mod nogen eller noget. Men hvordan kommer man fri af antipatiens snærende bånd? Ved at forstå at alt er led i en guddommelig plan, der fører de levende væsener frem mod lyset, mod freden og friheden, og at hvert eneste levende væsen i dette øjeblik står på det trin i sin udvikling, hvortil det er nået gennem fortidens erfaringer og hverken kan tænke eller handle anderledes, end dets erfaringer giver det frihed til. Hvor andre bærer sig ondt og negativt ad imod os, er de redskaber eller budbærere for vor egen negativitet fra fortiden. Men hvordan svarer vi dem, hvorledes reagerer vi på deres negative tanker og handlinger? Ved at formere krigen i vrede

ud fra krænkede følelser? Det har vi frihed til, men er vi frigjort af vrede, forfængelighed og lignende umenneskelige tankearter, har vi frihed til noget endnu bedre, at så et fredens frø, et frø, der som lignelsens sennepskorn vil vokse sig stort og opfylde hele jorden.

10. *Mørket må vendes til lys i det enkelte menneskes sind*

De har til opgave at studere mine analyser. De skal udforske disse ting og livet vil afsløre sig for Dem. Men samtidig med studiearbejdet må man indstille sig rigtigt. Man må være ren af hjertet for at se Gud. Kærlige tanker er rene. Den der udspreder kærlige tanker, vinder andre menneskers tillid. De skulle blot vide, hvor meget det kan betyde, at De sender kærlige tanker mod de mennesker, De ikke kan lide, og som De også fornemmer ikke kan lide Dem. Hvad er det i Dem, der ikke kan lide disse mennesker? Det er ikke mennesket i Dem. Tværtimod, mennesket i Dem taler somme tider gennem Deres samvittighed, når De har været vred eller bitter i tanke og væremåde. Nej, det er dyret i Dem, junglebevidstheden, der ikke kan lide de andre og giver dem skyld for en masse, som de også tilsyneladende kunne se ud til at være skyld i. Men det ER kun tilsyneladende. Det er her analyserne kan hjælpe Dem. Hvis De kan forstå, at De ikke på nogen måde ville være udsat for andre menneskers sladder, vrede, intriger eller andre ubehageligheder, hvis ikke det var noget, De selv har sået engang i fortiden og ikke er helt færdig med eller frigjort af endnu. Hvis De kan forstå, at frigørelsen og dermed vejen til frihed og fred går gennem Deres bevidsthed, Deres evne til at tilgive, til at overvinde had, vrede, bitterhed, jalousi og lignende tankearter i Deres sind. Nogen må begynde at vende mørket til lys, og der vil aldrig blive fred og frihed for Dem, før denne nogen bliver Dem. De må ikke forvente, at menneskene skal være anderledes, end de er, og De må heller ikke tro, at De kan lave dem om. Et menneskes karakter kan ikke pludselig laves om, der skal udvikling til. Hvis et andet menneske begår uret mod Dem, er det en gammel uret, De har begået, som møder Dem, men hvis De nu kan tilgive vedkommende og tænke "han ved ikke, hvad han gør", så er De af egen fri vilje på bølgelængde med Kristi væremåde og tankegang, og større forbillede end Kristus kan menneskene ikke få, når det gælder at vise kærlighed. Men nu må menneskene lære, at det er logisk af tilgive og sende kærlige tanker også mod dem, der hader og forfølger én. Naturligvis må man bruge sin fornuft og sin omtanke, der skal logik til at leve livet og til at forstå andre mennesker. Det skal kunne betale sig at handle rigtigt både for de mennesker man gerne vil hjælpe og for én selv. Kærlighed er ikke alene kærtegn, og det er ikke kærligt at være tossegod. Det er ikke kærligt af forældre at forkæle deres børn, men det er kærligt at opdrage dem til at forstå, at frihed ikke er at gøre, hvad man vil, hvis det er til gene og fortræd for andre mennesker eller andre levende væsener. Menneskelig frihed er frihed til i alle situationer og over for alle væsener, hvad de end gør imod én selv, at sende kærlige tanker imod dem. Der kan være situationer, hvor man må være bestemt både over for børn og voksne, hvor det netop er det kærligste at være det. Men så må man have kærlige tanker og ikke vrede eller indignation bag sin holdning.

Fra et foredrag af Martinus afholdt i Odense den 15. oktober 1940. Svend Buhl har taget referat af foredraget på basis af stenogram, og referatet er bearbejdet af Mogens Møller. Første gang bragt i *Kosmos* nr. 9-10, 1968. Artikel-id: M0410.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvilken relation kan der være mellem det i videoen efterforskede altruistiske gen og selvopholdelsesdriften, flokinstinktet og nationalismen?
2. Reflekter over, hvordan vores humane udviklingsstandard fra tidligere liv præger vores repetition.
3. Reflekter over, hvordan barnets spontane impuls til at hjælpe påvirkes af at få belønning for sin godhed. Hvilken konsekvens kan denne indsigt få i skoler og på arbejdspladser?
4. Reflekter over den organiske udvikling af kærlighedsevnen i forhold til muligheden til at med forstandsledet vilje træne sig i at bruge sin medfølelse og bevidst træne sig i human adfærd, som vi ser i videoens eksempler.
5. Har du erfaringer af at kærlig adfærd kan smitte? Del disse erfaringer.

Tro, håb og videnskab

Bevidsthedsforsker Morten Overgaard

Præsentation: *Dansk tale, danske undertekster. 30 minutter.*

En af Danmarks førende hjerneforskere, Morten Overgaard, prøver i sin forskning at forstå den menneskelige bevidsthed, og han er også åben for, at det ikke er hjernen, der er svaret på den uløste gåde. Her opstår dog et dilemma for en strikt materialistisk indstillet forsker. Hvordan skal han eller hun kunne bevise en eventuel "sjæl", når den ikke kan vejes eller måles? Hvordan kan man lave objektiv forskning på noget så subjektivt som vores bevidsthed?

Tekster fra Det Tredje Testamente

Livet Bog 5 – Stk. 1699

Livets Bog 1 – Stk. 224

Bisættelse – Kap. 42-44

Livets Bog 1 – Stk. 229, 230

LIVETS BOG 5

STK. 1699 *Hvorledes materien afslører det levende væsens ånd*

Men hvad er nu det, der kan bevirke, at "mineralmaterie" kan blive til "vegetabilsk" og "animalsk" materie for atter at kunne vende tilbage til mineraltilstanden? – Vi ser jo, at "mineralmaterien" i den daglige tilværelse igennem forskellige processer bliver til "vegetabilsk" og "animalsk" materie, og som sådan bliver materiale for organismedannelse. Men vi ser også, når en organisme "dør", hvorledes den opløses, væskerne "fordamper". Og efterhånden, når organismen er totalt indtørret, er dens materie atter blevet til "mineralmaterie", der underkastes forvitringens lov for atter at overgå i materiens kredsløb, blive til "jord", til kemikalier, til salte, der igen kan være næring og materiale for en ny organismeopbygning. Det viser sig altså som kendsgerning, at der eksisterer en regerende kraft bag stofferne, som er i stand til at udtage og kombinere de og de stoffer i den eller den skikkelse eller hensigtsmæssige organisation. Denne kraft omformer materien til materiale for opbygning af f.eks. hjerte, lunger, lever, nyrer, kirtler, kød, blod og nerver. Den danner af den samme materie organer for syn, hørelse, lugt, smag og følelse, hvilke organer alle uden undtagelse er hensigtsmæssige foreteelser eller redskaber, ved hvilke "et noget" kan opleve og tilkendegive. Men når disse organer opbygges således, at de udelukkende kun kan være redskaber for denne oplevelse og tilkendegivelse, bliver de i sig selv et uomstødeligt bevis for dette "nogets" eksistens. Og denne herigennem åbenbarede kendsgerning bekræfter da således det i alle levende væsener eksisterende viljeførende, tænkende og handlende jeg, som netop ligger til grund for, at vi siger "mit legeme", "mine øjne", "mine ører" og fortsætter denne jegtilkendegivelse med udtrykkene: "Jeg løb", "jeg gik", "jeg var glad" osv. At dette jeg eller "noget" ikke kan være identisk med nogen som helst af kroppens eller organismens organer bliver indlysende, eftersom ethvert af disse, lige fra hjernen og ned til de allermindste kirtelfunktioner, hver især fremtræder som et underordnet redskab, skabt for et formål. Dette formål må have eksisteret,

før redskabet blev til, og må da have været tanke eller vilje, men i hvem? – For hjernen kan det ikke have været vilje, da den ligesåvel som alle de øvrige organer i organismen kun kan udtrykkes som underordnet vilje og hensigt og bliver derved synlig som en genstand, der ejes af ophavet til denne vilje og hensigt. Et levende væsen siger således “min hjerne”, ligesåvel som det siger “min hånd”, “mine øjne” osv. Det, der udtrykker sig som hjernens ophav, må således have været til, før hjernen blev til. Alle det levende væsens organer var jo led i formålet, hensigten eller planen, som altså nødvendigvis må have eksisteret, før den blev til en fysisk realitet. Vi kommer således atter til det uundgåelige, viljeførende og bestemmende “noget” eller jeget og dets tankeverden i det levende væsen. Dette jeg og dets tankeverden kan altså ikke være noget fysisk materielt. Det er kun igennem dets tilkendegivelse, igennem dets beherskelse af den fysiske materie, at det indirekte åbenbarer sig som realitet eller kendsgerning. Dette vil altså sige, at dette jeg og dets tankeverden udgør “det virkeligt levende” i organismen. Da dette ikke er synligt, ja, virker som “immaterielt” på det fysiske plan, er det blevet udtrykt som det levende væsens “ånd”.

LIVETS BOG I

STK. 224 *Hjerne- og nervesystemet som antennesystem for “elektriske” bølger. “Elektriske” bølger som basis for individets oplevelse af livet. Hjerne- og nervesystemet som individets “port” til den åndelige verden. Særlige centre eller komplekser i hjerne- og nervesystemet for de forskellige åndsfunktioner. Disharmoni i hjerne- og nervesystemet som identisk med “sindssyge”, “åndssvaghed” og “lammelse”*

Da alle åndsfunktioner er af “elektrisk” natur, kan de kun komme til fysisk udløsning eller reaktion gennem et “lednings-” eller “antennesystem”. Et sådan system har individet netop i sit hjerne- og nervesystem. Da dette system består dels af fysiske energier og dels af åndsenergier, kan det indstilles til forskellige grader af finhed og derved bringes til at sættes i kontakt med tilsvarende grader af fysiske eller åndelige energier eller energibølger. Dette vil igen sige, at individet gennem sit hjerne- og nervesystem bliver i stand til at komme i kontakt med reaktionen af den vekselvirkning mellem dets legemskultur og grundenergiene, der er den uundgåelige basis for dets manifestation eller oplevelse af livet. Denne reaktion vil altså være at betragte som en udløsning af “elektriske” energibølger, som passerer gennem hjerne- og nervesystemet. Så længe disse passerer de fysiske dele af nævnte system er de identiske med individets behags- eller ubehagsfølelser. Men da jordmennesket jo ikke bevidst kan følge sine følelser eller disse elektriske bølger længere end netop ind i hjerne- og nervesystemet, idet disse efter at have passeret den fysiske del af dette fremtræder i åndelig renkultur og herefter kun vil kunne opleves med åndelige legemer, og disse legemer hos nævnte individ kun befinder sig på det stadium, som det fysiske legeme var på, dengang der i dette endnu ikke var udviklet fysiske sanser, såsom syn, hørelse osv., kan samme individ således ikke opleve reaktionerne eller de elektriske bølger som realistiske fysiske følelser længere end netop ind i den fysiske del af hjerne- og nervesystemet. Men hinsides nævnte del fortsætter de elektriske bølger som “ikke fysiske” og vil da af det pågældende individ kun kunne opleves i forhold til, som dets åndelige legemer netop er udviklede til at kunne reagere overfor disse bølger. Men gennem disse legemer bliver de nævnte bølger ikke oplevet som fysiske følelser, men derimod som “åndelige følelser”, hvilket igen jo er det samme som “tanker” eller “tankeklimaer”. Hjerne- og nervesystemet udgør således individets “port” ind til den åndelige verden. Alt efter som jordmenneskets åndelige legemer endnu er uudviklede, vil det altså være

offer for den overtro, at "porten" eller hjerne- og nervesystemet er årsag til dets åndsfunktioner og er således endnu ubevidst i åndslegemerne eller de faktiske forhold. Nævnte overtro bliver yderligere stimuleret af den omstændighed, at der i "porten" til den åndelige verden findes små særlige åbninger for de særlige arter af elektriske bølger, hvilket altså igen vil sige, at der i hjerne- og nervesystemet findes særlige centrer eller komplekser for de forskellige åndsfunktioner. Det førnævnte væsen vil altså være offer for den illusion at tro, at disse særlige centrer eller komplekser er selve årsagen til funktionerne, medens de i virkeligheden kun udgør særlige indstillingsorganer for fysisk afsendelse og modtagelse af de tilsvarende særlige åndelige energibølger eller vibrationer. Ligesom antennen ikke er årsag til den musik eller det foredrag, der gennem et til denne knyttet radioapparat modtages, men kun udgør et center, gennem hvilket musikkens eller foredragets elektriske form kan modtages og bringes videre til apparatets andre centrer og der blive omsat til sin oprindelige form, således er hjerne- og nervesystemet absolut heller ikke årsag til denne eller hin gennem samme system forekommende synlige manifestation, men kun udgørende et afsender- og modtagersystem for reaktionerne mellem individets legemskultur og grundenergiene i form af elektriske bølger. Ligesom modtagelsen eller afsendelsen gennem et radioapparat bliver disharmonisk, hvis der er noget i vejen med de enkelte dele af dets tilbehør, således bliver reaktionsforplantningerne gennem hjerne- og nervesystemet naturligvis også disharmonisk, hvis der er noget i vejen med de særlige centrer eller komplekser i nævnte system. Sådanne disharmonier i individets bevidsthed kendes i den daglige tilværelse under begreberne: sindssyge, åndssvaghed og lammelse.

BISÆTTELSE

KAP. 42 *Det levende væsens organisme er i princip et univers med naturkræfter på samme måde som det almindeligt kendte univers*

For rigtigt at kunne forstå de realiteter, der viser, at den retmæssige ligbegængelse og dermed dette, at enhver form for "ligbrænding" i realiteten er det samme som en katastrofal undergang af et "univers" og dermed betyder en unaturlig og smertefuld død for de i samme "univers" eller lig eksisterende myriader af mikro-væsener, vil det være nødvendigt for læserne at sætte sig ind i studiet af en organismes identitet som "univers", hvilket sidste i dette tilfælde ikke skal betyde verdensaltet, men derimod *et selvstændigt stjerne- eller mælkevejssystem*, og jeg skal derfor her gå over til at give et lille kort omrids af de kræfter, der udgør hovedfaktoren i ethvert "univers" såvel som i enhver organisme og derved påvise de to faktorerers fælles identitet.

Som læseren må forstå, udgør hans organisme et "univers", hvilket igen vil sige en bolig, et plan, en skueplads for udfoldelse af betingelser for millioner af levende væseners manifestation og oplevelse af livet. Disse myriader af levende væsener befinder sig naturligvis lige så langt under ham i mikroskopisk tilstand, som han selv i samme tilstand befinder sig under *det levende væsen, for hvem det almindelige univers er organisme*. Og ligesom dette sidstnævnte univers har sine "naturkræfter", sine storme, sine strømninger, eksplosioner, vulkanske udbrud, sine oceaner og kontinenter, sine klode- og planetcirkulationer osv., således har også det "univers", der udgør vor egen organisme, sine "naturkræfter", sine energiudfoldelser, sine skabende vibrationer osv. Når det jordiske menneske ikke plejer at kalde disse realiteter for "naturkræfter", skyldes det kun den omstændighed, at det her har større overblik over disse kræfters planmæssige

mission, rolle eller opgave i deres egen organisme og derfor har været i stand til at give disse udtryk eller betegnelser, der svarer til deres mission. Disse "*naturkræfter*" i det jordiske menneskes organisme kender vi i den daglige tilværelse under begrebet "*blodomløb*", "*åndedræt*", "*fordøjelse*". Foruden disse tre nævnte faktorer er der yderligere en stor kraftudfoldelse, som det jordiske menneske i al almindelighed endnu ikke i særlig grad har noget indgående kendskab til, men som ikke desto mindre i virkeligheden er den "*naturkraft*", der udgør den største skabende faktor for al bevægelse i individets samlede organisme. Denne sidstnævnte faktor udtrykkes som – "*tænkning*".

KAP. 43 *Tænkningen som det højeste fundament for blodets skabelse og dermed for organismens sundhed*

Hvad er da *tænkning*, siden den spiller så stor rolle i individets tilværelse? – Tænkning er en gennem individets hjerne- og nerveorganer koncentreret udløsning af "*overfysiske*" kræfter. I henhold til Livets Bog er "*overfysiske*" kræfter igen det samme som højere elektriske bølger eller vibrationer. Disse bølgers modtagelse og afsendelse gennem organismen fornemmes som "*tanker*". Denne fornemmelse er igen det samme som oplevelsen af livet. Når et individ tænker, vil det altså sige det samme som, at der gennem dets nerver og hjerneorganer, der i dette tilfælde vil være at betragte som et "*radioanlæg*" af overordentlig fin konstruktion, går en strøm af elektriske bølger, der i forhold til de sædvanlige radio-bølger er overordentlig mikroskopiske. Medens denne strøm indadtil opleves som tanke, som fornemmelse af livet, viser den sig udadtil som – "*magnetisme*", der igen i dette tilfælde er det samme som det, vi kalder "*livskraft*".

Idet tankerne således er det samme som *fine elektriske bølger*, der gennemstrømmer organismen, vil enhver tænkning være identisk med en eller anden form for – "*elektrisering*" af organismen, hvilket igen i dette tilfælde vil sige det samme som en "*overfysisk*" kraftpåfyldning. Denne "*elektrisering*" eller *kraftpåfyldning* udløses direkte i blodet. *Tænkningen bliver derved det højeste fundament for blodets skabelse, og dets kvalitet må derfor stå og falde med tænkningens natur og kvalitet. Da blodet igen udgør det bærende fundament for selve organismens skabelse, vedligeholdelse og velbefindende, bliver tænkningen således selve livets allerhøjeste manifestationsfaktor. – Det et væsen tænker, det bliver det. Har det sygelige og abnorme tanker, vil dets organisme blive sygeligt eller abnormt magnetiseret, hvorved den i tilsvarende grad må fremtræde som usund og svækket, medens den ved lyse, sunde og normale tanker uundgåeligt vil komme til at fremtræde som udtryk for det højeste normale velvære.*

KAP. 44 *Tanken er identisk med al kraft og bevægelse såvel i naturen som i organismen*

At tanken netop udgør en kraft, der binder eller fastholder organismen i en bestemt tilstand kommer blandt andet til syne i individets ansigtsudtryk. Alene det, at disse kan være forskellige, viser jo, at der bag ansigtet eksisterer en kraft, der er bestemmende for ansigtsmuskulaturens mimik. Et ansigt kan jo udtrykke vrede og had det ene øjeblik og mildhed og kærlighed i det næste. At der bag vrede er vredestanker og bag kærlighed er kærlighedstanker er jo en kendsgerning for ethvert normalt menneske. Men hvis disse tanker ikke var en kraft, en energi, kunne de ikke influere på noget som helst, og dermed heller ikke på ansigtsmuskulaturen. De ville således ikke, som det nu undertiden er tilfældet, kunne få blodet til at "*skyde op i kinderne*", få hjertet til at banke heftigere, få individet til at *rødme* eller *blegne*. Ethvert ansigt ville være stift som en billedstøtte, ligesom det ville være umuligt at bevæge arme og ben. Hvis tanken var absolut "*intetbevægelse*", absolut stilhed, ville den jo umuligt kunne indvirke på hjerne og nerver og ville dermed umuligt kunne fornemmes eller opleves, idet en

indvirkning umuligt kan finde sted uden at være identisk med bevægelse.

Uden bevægelse eksisterer der således ingen tænkning, og uden tænkning ingen oplevelse af tilværelse. En evig stilhed, en evig død ville være i stedet for livet. Verdensaltet ville være et uophørligt "intet". Men da dette er det modsatte af, hvad der er en kendsgerning, er tanken altså urokkeligt identisk med bevægelse. Al bevægelse i tilværelsen, det være sig skyernes flugt, oceanets brændinger, klodernes kredsløb, blodets brus i vore årer såvel som vor tale, handling og fremtræden er således manifestation af tanke, idet "tanke" kun er jegets fornemmelse af dets omgivende energi eller bevægelse. Når energi fremtræder i vibrationer eller bølger af en sådan natur, at den går direkte gennem hjerne og nerveorganerne og derved fornemmes som identisk med bevidstheden, opleves den som "tanke". Når den derimod fremtræder i andre former, kan den kun opleves indirekte eller som noget, der er udenfor tankeorganerne eller adskilt fra bevidstheden og fremtræder da for individet som "bevægelse". "Tanke" udgør således den inderste fornemmelse af bevægelse. "Bevægelse" udgør den yderste konsekvens af denne fornemmelse.

LIVETS BOG 1

STK. 229 *Zoner hvor forskeren kan være fremragende uden den moralske basis. Zoner hvor forskningen udelukkende er baseret på dette at være "ren af hjertet"*

Så længe forskningen endnu foregår i zoner, hvor forskeren kan støtte sig på sine materielle sanser, og der, hvor disse ikke strækker til, kan bøde på dette ved de tidligere nævnte tekniske apparater, og så langt som disse når, også kan få realistisk fysisk oplevelse eller kendsgerning til støtte for sin forskning, da kan forskeren udmærket være betydelig eller fremragende uden den moralske basis, thi da stilles der ikke nær så stort et krav til hans koncentrationsevne, idet han jo netop kan holde forskningsobjektet med de fysiske sanser og med apparaterne eller hjælpemidlerne. Og disses tilegnelse og udnyttelse er jo ikke afhængig af nogen som helst moralbasis. Den umoralske forsker vil jo ligeså godt kunne betjene sig af et mikroskop eller sine egne fysiske sanser som den moralske. Anderledes stiller det sig med forskningen i de zoner og felter, hvor de fysiske sanser og kunstige hjælpemidler ikke kan strække til eller få støtte, og *observationen derfor er baseret på forskerens absolut egne åndsevner*. Der, hvor disse evner ikke strækker til, kan han således ikke bøde på dette med nogen som helst form for apparater eller hjælpemidler. Her kommer det udelukkende an på, hvor fuldkomne hans åndslegemer og dermed hans koncentrationsevne er. *Og da den fuldkomne koncentrationsevne som før nævnt er afhængig af en absolut sindslige vægt, og denne kun kan eksistere på basis af en absolut udrensning af lavere begær eller tendenser i bevidstheden, kommer vi atter her tilbage til det evige ord "salige er de rene af hjertet, thi de skulle se Gud"*. Den jordmenneskelige videnskab er således nu ved at nå en udviklingszone, hvor dens repræsentanter *kun kan blive fremragende på grund af moralitet*.

STK. 230 *Den jordiske videnskab er ved at glide ind på tanke- og sjæleliv. Kvalifikationer for at blive autoritet på åndsforskningens område*

Den jordmenneskelige videnskab vil således nu begynde at glide ind på åndelige planer, hvilket vil sige det samme som, at dens forskningsobjekter bliver det såkaldte "tanke- og sjæleliv". Men en autoritet i denne forskning kan jo kun et væsen blive i forhold til det område af tankeklimaer og sjæleliv, det selv har overvundet og behersker. Et individ, der endnu bliver behersket af lavere tenden-

ser, kan jo aldrig blive nogen autoritet overfor et væsen, der forlængst har overvundet de nævnte tendenser. Sålænge et væsen er alkoholist, kan det jo ikke være nogen ekspert i en afholdsbevægelse. *Da den zone, videnskaben er ved at glide ind i, er en kærlighedszone, kan væsener, der ikke er nået ret langt frem i udvikling af kærlighed, ikke blive nogen som helst fremragende autoritet i den zone, ganske uanset hvor meget fysisk kendskab og viden de så end måtte sidde inde med. Naturligvis må den fysiske viden ikke foragtes, tværtimod, den er en overordentlig stor og vigtig faktor, uden hvilken ånds- eller "kærlighedsvidenskab" aldrig ville komme til at kunne sætte helt fuldkomne blomster eller frugter. Gennem den fysiske videnskab bliver menneskeheden jo netop ledet frem til kærlighedszonen. Og gennem samme videnskab har den fået udviklet evnen til at kunne gå en højere bevidsthedsform i møde.*

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvordan skabes tanker? Hvad er tanker?
2. Hvordan er forbindelsen mellem hjerne og bevidsthed?
3. Hvilken forbindelse er der mellem bevidsthed og elektricitet?
4. Hvad er bevægelse?
5. Reflekter over, hvordan ydmyghed og kærlighedsevnen bliver afgørende for fremtidens forskning.

Idéverden – arbejdssamfundet gør os til slave

Præsentation: Svensk tale, svenske undertekster. 28 minutter.

Sociolog Roland Paulsen taler om tomt arbejde og meningsløse jobs i svensk tv's programserie "Idévärlden". Er livets og politikens mening bare at skabe "beskæftigelse" – samtidigt som den arbejdsbesparende tekniske udvikling gør det muligt for os alle at kunne arbejde betydeligt mindre og dermed få større mulighed for at beskæftige os med det, der virkelig interesserer og inspirerer os?

Tekster fra Det Tredje Testamente

Livets Bog 1 – Stk. 109

Det Evige Verdensbillede 2 – Stk. 26.31

Den menneskelige arbejdsevne – Kosmos nr. 8, 2006

LIVETS BOG 1

STK. 109 *Maskinernes retmæssige formål i følge den guddommelige verdensplan. Privatmagts udnyttelse af maskinerne og subsistensløshed. Fagbevægelser, politiske organisationer og foreninger*

En anden overordentlig stor og mægtig faktor, der også vil blive forandret under verdensøvrigheden, er *fordelen ved anvendelsen af moderne maskiner*. Ved maskiner forstår man jo en realitet, ved hvis hjælp man er i stand til at producere "arbejde". Dette vil altså igen sige en realitet, der kan lette og fritage jordmenneskeheden for noget af dens daglige grove arbejde. Da en maskine kun får indpas og fremgang i verden på betingelse af, at den på et eller andet særligt område kan udføre mere og bedre arbejde end et jordmenneske, bliver resultatet dette, at en maskine undertiden er bygget til at kunne præstere mere end det tidobbelte eller hundrededobbelte arbejde af, hvad et enkelt jordmenneske kan præstere i det samme tidsrum. For at den samlede jordmenneskeheds verden over kan eksistere, må den hver dag præstere en vis sum af arbejde. Ved hjælp af en maskine kan dette arbejde forkortes med ligeså mange menneskers arbejde, som denne er bygget til at erstatte. *Hvis en maskine f.eks. erstatter ét hundrede jordmennesker, vil dette altså betyde, at disse hundrede individer bliver til rådighed for den øvrige jordmenneskeheds, hvis samlede arbejdstid derved kan gøres disse hundrede jordmenneskers daglige arbejdstimer kortere*. Da der over hele verden bliver anvendt maskiner i millionvis, og der stadig opfindes nye, er dette ensbetydende med, *at den samlede jordmenneskeheds eksistensbetingelse er forkortet med millioner og atter millioner af jordmenneskers arbejdstimer og stadig forkortes endnu mere*. Jordmenneskeheden har altså på basis af maskinerne fået et overordentligt fond af "fritid", som stadig er under vækst. Dette vil igen sige det samme som, *at dens daglige arbejdsdag ikke alene kan forkortes, men at der også foruden den ugentlige "hviledag" kan blive flere "fridage" for hvert enkelt jordmenneske*. Men da lediggængeri ikke er i harmoni med loven for tilværelse, vil det stadig gennem verden lyde: *"I seks dage skal du arbejde, men på den syvende dag skal du holde hviledag"*. Dette vil altså sige, *at det overskud af "fridage", der*

bliver for individerne, retmæssig ikke kan anvendes til lediggang. Men da der jo ikke er noget materielt arbejde på disse dage, må arbejdet blive af åndelig natur. Dette vil igen sige, at disse frimaterielle dage vil blive studiedage for individerne. Den kommende verdensøvrighed vil således oprette skoler og læreanstalter, hvor jordmenneskene på disse dage lovbefalet må studere kunst, videnskab, sprog, samfundsøkonomi, håndværk osv. og således gratis blive uddannet i de særlige fag og felter, der af de enkelte individer selv måtte blive udpeget som værende i harmoni med deres særlige lyst, interesser og anlæg og derved komme i kontakt med loven for tilværelse, blive højnet til modtageligheden af "den kommende store fødsel". Således vil loven for tilværelse komme til at ske fyldest i den kommende verdensadministration. Men i vore dage, da denne administration slet ikke findes, er forholdene ganske naturligt nødsaget til at være det modsatte. Og med hensyn til maskinerne bliver vi ganske vist nok vidne til deres opfindelse og vidne til deres anvendelse, og vi bliver også vidne til den "fritid", de skaffer jordmenneskene; men her begynder modsætningen. Vi bliver nemlig vidne til, at denne "fritid" ligefrem udgør en underminerende "kræftsygdom" for selve jordmenneskeheden, idet den er identisk med det i den daglige tilværelse nu indtil trivialitet omtalte lediggængeri, som udtrykkes under begrebet "arbejdsløshed", der nu i stor stil breder sig i alle verdensdele. Da arbejdsløshed her betyder det samme som "subsistensløshed", bliver vi i vore dage vidne til, at maskinerne skaber subsistensløshed og går imod den guddommelige verdensplan, der, som vi lige har set, går ud på at lade maskinerne skabe en befrielse fra noget af det materielle tryk, der i form af groft fysisk arbejde endnu klæber ved jordmenneskehedens eksistens, og ved hvilken befrielse de altså skal lette jordmenneskene adgangen til åndens eller den guddommelige videns regioner. Når vi skal finde årsagen til dette forhold, at maskinerne således endnu ikke er bragt frem til at fuldbyrde deres harmoni med verdensplanen, må vi atter tilbage til de omstændigheder, der endnu betinger, at retten ikke er forenet med magten, og at jordmenneskeheden eller dens samfundsøkonomi endnu udgør en kolos, der troner frem i kraft af dette, "enhver er sig selv nærmest", koncentreret i form af "privatinteressen", og således ikke i tilstrækkelig grad har fået udviklet det "blod" i sig, der i form af "fællesinteressen" skal binde den sammen til et forenet rettens legeme i renkultur. Da "privatinteressen" i form af "pengemagten" eller "privatmagten" ejer værdierne i verden, bliver den bestemmende over alt arbejde og dermed over administrationen. Da privatmagten ikke kan være interesseret i "fællesinteressen" eller "fællesmagtens" udvikling og tilegnelse af magt, idet dette jo betyder dens egen undergang, bliver den kun stimulerende for sådanne formål, som kan forøge dens besiddelse og supplere den med endnu mere magt. Men for at opretholde sin magt og eksistens må den betjene sig af en hær af arbejdere. Da disse er levende væsener, bliver privatmagten nødsaget til i form af en mere eller mindre snævert udmålt arbejds løn at give sine arbejdere føde og husly for at få udbytte af disse, akkurat på samme måde som landmanden må give sine husdyr føde og husly, hvis han vil gøre sig håb om ud af disse at få nogen gevinst. Når derfor en maskine bliver opfundet, har privatmagten stor fordel af at tilegne sig denne, idet den derved bliver i stand til at afskedige ligeså mange arbejdere, som maskinen er bygget til at erstatte, og selv forøge sin "privatformue" med det beløb, der i form af arbejds løn var de pågældende arbejders eksistensbetingelse. Altså en omstændighed, der ikke just er flatterende for privatmagtens harmoni med loven for tilværelse eller det store bud, "du skal elske din næste som dig selv", idet den i alt for høj grad minder om opfyldelsen af de realiteter, på hvilken "sandt hedenskab" eller den mørke verdensmoral er opbygget. At nævnte omstændighed ikke desto mindre er en kendsgerning, herom vidner den nu over hele verden voksende

arbejdsløshed, som uundgåeligt måtte blive dens konsekvens. Da arbejdsløshed igen betyder subsistensløshed, vil nævnte konsekvens resultere i, at tusinder og atter tusinder af jordmennesker er berøvet enhver naturlig vej til gennem ærligt arbejde at tilegne sig deres daglige livsforbrødenheder. Og de uundgåelige følger heraf må så igen blive: armod, tiggeri, plattenslageri, prostitution, forbrydelser, dovenskab, vagabondering, sløvsind og selvmord, hvilke realiteter tilsammen absolut kun er at identificere som udgørende en unatur, en fortærende sygdom eller et gabende sår i det jordmenneskelige samfundslegeme. Og dette sår breder sig nu med en så rivende vækst, at masserne verden over begynder at se deres eksistens truet og har i form af fagbevægelser, politiske organisationer og foreninger af mange forskellige arter begyndt at rejse sig til modværge. Og dette modværge vil ikke komme til at standse, før hele verdens samlede værdier er bragt ind under en for alle fem verdensdele, en for hele jordmenneskeheden fælles finanshovedkasse, der beskyttet af en verdensøvrighed og administreret af en verdensregering kan blive en garanti for en naturlig eksistensbetingelse, sand lov og ret, humanitet og alkærlighed for ethvert levende væsen.

DET EVIGE VERDENSBILLEDE 2 – *Det kommende fuldkomne verdensrige*

STK. 26.31

Vi vil her slutte vor analyse af det internationale verdensrige, som jordens menneskehed vil blive forenet i, med to citater fra mit hovedværk "Livets Bog", i hvilket værk nærværende emne udførligt er blevet behandlet. Citaterne er fra stk. 117-119. Disse citater udtrykker blandt andet de tolv hovedpunkter, der udgør det faste, bærende fundament for verdensrigets struktur i kontakt med verdensaltets grundtone, kærligheden.

1. Alle former for uselvskhedens sejr over selvskheden. (Fællesinteressens sejr over privatinteressen).
2. Skabelse af en international demokratisk verdensstyrelse.
3. Alle landes afrustning til fordel for oprettelsen af et internationalt, upartisk verdenspoliti.
4. Udvikling af internationalt åbenlyst – ikke hemmeligt – højeste lov- og retsvæsen, der repræsenterende videnskabens ypperste væsener på åndelige såvel som materielle områder, kan være kvalificerede til at kende forskel på "abnorme handlinger" og "forbrydelser", – kender udviklingens gang og tilværelsens evige love og dermed være en garanti for absolut ret og retfærdighed for alt og alle.
5. Afskaffelse af private væseners besiddelse af naturværdierne til fordel for verdensstatens tilegnelse af disse.
6. Afskaffelse af penge til fordel for indførelse af et individs personligt ydede arbejde som eneste betalingsværdi og kvitteringen herfor som eneste betalingsmiddel for samme person.
7. Oprettelse af et for verdensstaten fælles barndoms-, alderdoms- og sygdomsfond på basis af afdrag fra arbejdskvitteringerne.
8. Udnyttelse af maskinerne til forkortning af den materielle arbejdstid til fordel for studiedage og åndsforskning.
9. Afskaffelse af voldspolitik og blodsudgydelser.
10. Afskaffelse af tortur- og dødsstraffe til fordel for kyndige internerings- og

- opdragelsesforanstaltninger.
11. Udvikling af vegetariske næringsmidler, sundhed og legemspleje, sunde og lyse boligforhold.
 12. Udvikling af åndsfrihed, tolerance, humanitet og kærlighed til alle levende væsener, til mennesker og dyr, til planter og mineraler.

Den menneskelige arbejdsevne – KOSMOS NR. 8, 2006

1. *Bevægelse er livets fornemste kendetegn*

For ethvert oplyst menneske er det for længst blevet en kendsgerning, at alt omkring os er i bevægelse, er under omdannelse, befinder sig under omskabelse. Bevægelse er således livets fornemste kendetegn, er simpelt hen dets måde at ytre sig på. På vor egen organisme kan vi således konstatere, at ethvert lem, ethvert organ, der bringes til standsning eller for længere tid sættes ud af funktion, uundgåeligt vil blive ubrugeligt, visne, for til sidst helt at dø bort. Men dette gælder ikke blot de enkelte dele af vor organisme, det gælder også organismen som helhed. Hvis vor organisme ikke holdes i funktion, hvilket i dette tilfælde vil sige: i arbejde, vil den også blive sygelig og døende. Vi ser således, at mennesker, der i flere generationer på grund af rigdom eller fyrstelig byrd ikke selv har nødig at foretage sig noget som helst, men i alt lader sig opvarte af andre, i alt lever på frugten af andres arbejde, efterhånden degenererer. Det er ikke disse mennesker, der opnår verdensrekorderne i sport eller andre fysiske præstationer. Det er således for længst blevet en kendsgerning, at en slægt, hvis generationer lever i lediggang, på et givet tidspunkt falder som ofre for denne lediggang, bliver kraftløse, degenererede individer, som på intet punkt kan måle sig med den arbejdende unge mand eller kvinde af arbejderslægt.

2. *Den fysiske organisme må have passende motion for at bevare sin sundhed*

Det er således livets mening, at alle, der har en fysisk organisme, må arbejde for at holde denne organisme fri af degenerationens farlige skær. Arbejdets art er her underordnet. Der findes i vore dage utallige mennesker, der udelukkende er beskæftiget med intellektuelt arbejde, altså mennesker, hvis rent fysiske funktioner er yderst reducerede, så vel som der findes utalte hundrede tusinder, hvis tilværelse består i enkle og ensformige bevægelser bag maskiner, ved samlebånd eller på kontorer. For alle disse mennesker gælder det, at store dele af deres organismer ikke udsættes for normalt brug, hvad der uundgåeligt medfører netop den kropslige degeneration, vi overalt er vidne til. At sund gymnastik og sport drevet under normale former her spiller en uhyre rolle i den almindelige sundheds tjeneste, er ubestrideligt, men ulykkeligvis er megen sport, der kunne være af uvurderlig betydning for sundheden, i vor tid, takket være en grov spekulation i overdrevne konkurrencer, ført ud i sin egen karikatur, hvad en ganske almindelig gennemlæsning af bladenes omsiggribende sportsreferater hurtigt vil bekræfte. Dette forhold vil imidlertid regulere sig selv, efterhånden som menneskelig kultur afløser nutidens pengegriske profitjageri. I sin egen natur er sporten et middel til at bevare en normal sundhed. I vor tid er den for mange blevet et mål, en profession, der alene dyrkes med gevinst for øje. Denne tilstand udgør i virkeligheden en vanhelligelse af sporten, en udartning, der bærer spiren til sin egen undergang i sig selv.

3. *Det levende væsens sanseorganer bliver skabt gennem naturens påvirkninger*

Det er altså en kendsgerning, at det er en livsbetingelse for ethvert levende væsen, at det må holde sig i funktion for at kunne bevare sin sundhed på både sjæl og legeme. Og vi ser da også, hvorledes alt er i bevægelse helt nede fra de første spæde livsformer og op til kulturmennesket. Vi ser, hvorledes selv planten, som ikke kan bevæge sig på det fysiske plan, ikke får lov til at stå stille, men bliver bearbejdet af vind og vejr. Når græsset og kornet bølgner i sommerblæsten, er det ikke noget tilfældigt eller unyttigt, vi er vidne til. Det er nemlig den eneste måde, igennem hvilken plantevæsenet kan vækkes "til live" for at få erfaringer om den fysiske verdens eksistens. Plantevæsenet påvirkes af lyset og får efterhånden dannet et for lyset følsomt organ, hvilket vil sige: et begyndende "øje". Og som mødet med lyset danner betingelsen for øjeorganets første spæde fødsel, danner mødet med lyden betingelsen for skabelsen af de første "høre"-celler og således forsættende. Det er denne påvirkningsproces, der betinger, at plantevæsenet i sin udvikling en dag når frem til først at blive den kødædende plante og dernæst til det egentlige dyr. Her fortsætter udviklingen videre frem og kulminerer foreløbig i tilsynekomsten af det jordiske menneske. Udviklingen står imidlertid ikke stille, og det jordiske menneske udtrykker på ingen måde livets toppunkt eller mening med det levende væsen eller det skjulte dirigerende "Noget" bag bevægelsen. Tværtimod afslører et dybere kendskab til det jordiske menneskes kosmiske struktur, at spirerne til helt nye sanseorganer nu er så vidt fremskredne, at det for den tilstrækkeligt udviklede åndsforsker er urokkeligt klart, at en helt ny kosmisk livssfære er i færd med at blive åbenbaret på de jordiske kontinenter, en livssfære som helt opfylder den dybe drøm om, at et liv i indbyrdes fred, ånd og skønhed, som millioner af mennesker jorden over nærer, en dag vil blive en selvfølgelig kendsgerning.

4. *Mennesket er skabende, derfor er lediggang en sundhedsfarlig svøbe for det*

Det, som imidlertid i særlig grad vil befordre denne udvikling, ja, som er direkte livsbetingende for den, er dette fremdeles at holde sine organer i funktion, arbejde eller bevægelse. Dette vil igen sige, at det, som mere end noget andet befordrer sundheden og glæden ved at være til, er det levende væsens evne til at skabe nyttige eller logiske ting, produkter der direkte øger dets livslyst, dets glæde ved tilværelsen. Derfor vil lediggang efterhånden blive menneskehedens største og mest sundhedsfarlige svøbe.

5. *Arbejdsløshedspøblemet kan ikke løses politisk, men er en følge af en af naturen frembragt kursændring i den jordmenneskelige udvikling*

Hedder det ikke netop i Bibelen: "I dit ansigts sved skal du æde dit brød", og at "den, der ikke vil arbejde, bør heller ikke have føde"? Disse ord ville være sande, om ikke udviklingen netop viser, at der i dag i verden er et overskud af mennesker, en stadig voksende gruppe af "arbejdsløse", til hvem der intet arbejde eksisterer. Vi står her over for et i virkeligheden tilsyneladende uløseligt problem. Denne for hundrede tusinder af mennesker uhyggelige arbejdsløshed synes ikke at kunne holdes nede undtagen i de frygtelige krigsperioder, hvor utalte millioner sendes til fronterne, mens alle andre mere eller mindre fordeles i våbenindustrien. Vi står her over for den paradoksale kendsgerning, at mens der næsten er for få mennesker, når verden er i krig, er der alt for mange, så snart fredsklokkerne ringer. Med freden kommer arbejdsløsheden, og selv om fagforeninger, arbejdsløhedskasser og de såkaldte "tvangsarbejder" eller "nødhjælpsarbejder" naturligvis er udmærkede hjælpeforanstaltninger, så udgør de dog i forhold til selve problemet kun et mere eller mindre slet camoufleret "lapperi". Arbejdsløsheden er blevet et problem, intet som helst politisk parti i verden er i stand til at løse.

Det er simpelt hen en følge af en af naturens egne kræfter frembragt kursændring i den jordmenneskelige udvikling eller kulturskabelse. Og så længe den jordmenneskelige politik eller de jordmenneskelige regeringsformer ikke er blevet bragt i samklang med denne af naturen selv foretagne kursændring, vil arbejdsløsheden vokse og vokse for til sidst at blive den magtfaktor, hvor igennem naturen vil vælte det jordiske menneskes nuværende indstilling til individets ejendomsret og medborgerskab.

6. *Går menneskene imod den naturlige udvikling, kommer de til at opleve netop de smertefulde erfaringer, som befordrer udviklingen*

I første omgang har man hørt menneskene give udtryk for, at det er maskinerne, der er skyld i arbejdsløsheden, og at man skal afskaffe dem. Men denne indstilling er for længst blevet opgivet som håbløs, idet den går direkte mod naturen. Hvad nytter det myren at gå imod vandfaldet? Og man kan lige så godt begynde at bekæmpe den blå himmel eller kræve solens bane ændret, som man kan begynde at bekæmpe maskinerne, der netop er et produkt af de før berørte nye evner hos mennesket. At bekæmpe nye evner, ved hvis hjælp man er i stand til at bringe døde naturkræfter til at arbejde for sig, vil være lige så tåbeligt, som det ville være, om man begyndte at ødelægge sit syn og sin hørelse, fordi man ikke ville se eller høre det onde, det sker i verden. Intet væsen kan gå imod sin egen udvikling uden derved at opleve netop de smertefulde erfaringer, der mere end noget andet befordrer denne udvikling.

7. *Udviklingen tjener et højere formål*

Maskinernes kosmiske hensigt er ene den at bevirke, at det grove, materielle arbejde ikke behøver at udføres af mennesker. I første omgang har dette naturligvis ført til, at mange mennesker jorden over er blevet arbejdsløse. Forholdet er her ganske enkelt det, at jo bedre maskinerne kan udføre det for menneskehedens beståen nødvendige arbejde, desto flere overflødige mennesker vil der blive. Føjer vi så dertil den kendsgerning, at den menneskelige formeringsevne i vor tid betinger inkarnationen af utallige millioner af mennesker, bliver perspektivet set fra et givet synspunkt meget uhyggeligt. Arbejdsløshedstallet eller summen af overflødige mennesker vil uundgåeligt på et eller andet tidspunkt give sig til at vokse imod det gigantiske. Situationen vil blive sådan, at kun en stadig svindende gruppe vil have adgang til et virkeligt erhverv, nemlig den gruppe der dels ejer og dels nødvendigvis må betjene maskinerne. Kun disse mennesker ville, om ikke udviklingen tjente et højere formål, da være samfundets egentlige magthavere.

8. *Almeninteressen må gå forud for privatinteressen, og samfundsudviklingen går allerede i den retning*

Hvad er det da, der i vor tid er forkert i verdensadministrationen? Der er det forkerte i jordmenneskehedens administration af de eksisterende værdier, at denne administration ikke værner disse værdier til fordel for almeninteressen, men derimod til fordel for privatinteressen. Ved privatinteressen må man i denne forbindelse forstå en interesse af ren egoistisk natur, hvilket vil sige dyrisk natur. Denne dyriske natur eller dette dyriske princip er guddommeligt og direkte livsbetingende i det egentlige dyrerige, men dødsensfarligt for enhver kultur, i hvilken krig, ufred og intolerance skal være en absolut umulighed. Egoismen udtrykker således en kraft, der har været og endnu et stykke tid vil være absolut nødvendig i menneskehedens udvikling frem imod en varig fred. Dens natur udgør en levende demonstration af, hvorledes en kultur, i hvilken der skal være fred, absolut ikke skal være. Derfor ser vi også, hvorledes samfundsudviklingen i

form af arveafgifter, progressive skattelove m.m. i stedse højere og højere grad gør det umulig at få tilegnet sig en privatformue. Staten, hvilket vil sige almenheden, forlanger en større og større andel i disse overdragelser og gaver, ja endog også i et menneskes ved eget arbejde erhvervede fortjeneste eller formue. At dette er ubehageligt for den, det rammer, er naturligvis en selvfølge og det så meget mere i en verden, hvor de fleste endnu i penge og formue ser den eneste beskyttelse imod alt og alle. Men hvis ikke udviklingen gik i denne retning, ville menneskeheden netop blive ført endnu dybere ind i arbejdsløshedens og diktaturets helvede, end tilfældet allerede er.

9. *Udviklingen fører til skabelsen af en international verdensstat*

Jeg har berørt disse alvorlige problemer for Dem for i korte træk at vise baggrunden for den verden, der vil blive resultatet af de lidelser, som menneskeheden i dette århundrede har gennemlevet. Vi nærmer os med stor hast den tid, hvor maskinerne plus et i virkeligheden meget begrænset antal mennesker kan producere de for verdenssamfundet nødvendige materielle ting. Mens denne produktion især i fortiden, men også endnu i vor egen tid, er under kontrol af privatinteressen, vil udviklingen uundgåeligt medføre, at almenheden, hvilket vil sige flertallet, på et vist tidspunkt ikke alene bliver medbestemmende i administrationen af verdensværdierne, men direkte hovedbestemmende. Udviklingen vil uundgåeligt føre til skabelsen af en international verdensstat, i hvilken en af flertallet indsat øvrighed vil overvåge, at intet menneske vil kunne leve på andres bekostning, og at intet menneske vil savne det for et virkeligt lykkeligt liv nødvendige arbejde. Da verdenssamfundet til den tid vil eje alle værdier, vil begrebet "penge" ikke længere eksistere. Den eneste værdi i dette samfund er den menneskelige skaberevne. I kraft heraf vil hvert eneste menneskes liv blive overvåget på en sådan måde, at dets evner bliver undergivet den bedste udvikling, som tænkes kan.

10. *Alle jordiske mennesker vil blive genier i alle kunstarter, også i kunsten at leve. "Himmerigets rige" bliver til virkelighed*

Hvad skal da alle disse mennesker bestille? Ja, da alt grovere arbejde for længst er overtaget af maskiner og helautomatiske fabrikker, bliver der kun ét tilbage for det jordiske menneske at beskæftige sig med: udviklingen af dets ånd, hvilket i denne forbindelse vil sige: udviklingen af dets evne til at skrive, tegne, male, synge, spille eller på anden vis at give udtryk for alt det, der bor i dets sjæl. Mens livet fra junglen og frem til vor tid hovedsageligt har været et liv i kamp imod alt og alle, vil fremtidens mennesker udelukkende koncentrere sig om at blive genier i kunsten at leve, kunsten at tænke. Langsomt dæmmer det for menneskeheden, at vi i virkeligheden alle er borgere i en uhyre rig verden, og at årsagen til vor nuværende elendighed alene er at finde i vort eget sind. Når vore mentale ufuldkommenheder af livet selv er blevet bragt til ophør, vil vi finde os som borgere i en verden, hvor alle tjener alle, og hvor dén er størst, der gennem sine evner formår at sprede mest kærlighed, mest skønhed og dermed mest velsignelse omkring sig. I denne verden, hvor ånden helt har besejret materien, eksisterer der kun glæde og harmoni. "Himmerigets rige" er her blevet til virkelighed, og juleevangeliets dybe, rene budskab om "velbehagelighed mellem menneskene" er her blevet fuldbyrdet. Gud vandrer da atter sammen med "Adam" og "Eva" i "Paradisets have".

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 30. januar 1949. Manuskript til foredrag bearbejdet af Erik Gerner Larsson. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i *Kontaktbrev* nr. 2, 1957. Artikel-id: M1620.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvad er maskinernes og den tekniske udviklings virkelige mission i vor verden?
2. Hvorfor bliver denne udvikling af mange mennesker i dag opfattet som en trussel?
3. Hvorfor mener Martinus, at “lediggang efterhånden vil blive menneskeheden største og mest sundhedsfarlige svøbe”?
4. Hvorfor mener Martinus at “arbejdsløsheden er blevet et problem, intet som helst politisk parti i verden er i stand til at løse”?
5. Hvad skal til for, at problemet skal kunne løses?
6. Hvad kommer menneskerne i fremtidens verdensstat at beskæftige sig med, når praktisk taget alt materielt eller fysisk arbejde laves af maskiner?

Barbro Karléns liv som Anne Frank

Præsentation: *Engelsk tale, danske undertekster. 34 minutter.*

Barbro Karlén er vokset op med stærke minder og mareridt fra et tidligere liv som Anne Frank. Vi hører hende her fortælle om sit liv med denne dobbelte identitet, og hvordan hun gradvist lærte sig at forholde sig til sine smertefulde erindringer og de skeptiske omgivelser.

Tekster fra Det Tredje Testamente

Det Evige Verdensbillede 2 – Stk. 17.3-17.5, 17.8

Livets Bog 2 – Stk. 320, 321

Kristi genkomst – talsmandens komme – Kosmos nr. 7/2008

Livets Bog 2 – Stk. 633-636

Livets Bog 1 – Stk. 211

Småbog 15b – Getsemane Have – Kap. 6

DET EVIGE VERDENSBILLEDE 2 – Reinkarnation, kredsløb og årstider

STK. 17.3 *Væsenernes skæbne er i en ikke ringe grad resultatet af deres tidligere oplevede jordliv*

Imellem de foran nævnte to yderpoler eksisterer der gradvis stigende trin af mellemstadier. Hvis ikke disse udviklingsstadier er et resultat af udvikling, eksisterer der jo ikke nogen som helst logisk begrundelse for deres eksistens. Hvis ikke det er de samme væsener, der gennemgår hele denne gradvise udvikling fra det mest primitive til det mere og mere fuldkomne, til hvilken nytte da udviklingen? – Hvis de levende væsener kun har det ene fysiske jordliv, de lever her på jorden, og således aldrig har levet før, hvorfor fødes de da på et særligt bestemt udviklingstrin? – Nogle mennesker fødes til et meget primitivt og brutalt liv i fornedrelse og undertrykkelse, andre fødes til et mere eller mindre lyst, lykkeligt og humant liv. Hvorfor fødes de ikke alle under nøjagtig de samme betingelser og forhold, hvis de kun skulle leve i ét fysisk jordliv? – Hvordan kan det være retfærdigt, at et væsen, der aldrig har levet før, kan fødes til en grusom skæbne i pine og smerte samtidig med, at andre væsener, der heller aldrig har levet før, fødes til en strålende lys og lykkelig skæbne? – Det er en direkte ulogisk og dermed en lige så uretfærdig tilstand, som man ikke kan finde nogen som helst magen til i naturens øvrige skabelsesprocesser. Disse er nemlig hundrede procent logiske i deres slutfacitter og er dermed urokkeligt til glæde og velsignelse for levende væsener. Hvordan kan nogle væsener repræsentere højere udviklingstrin og andre lavere, når de aldrig før har eksisteret? – Hvad er det, der bevirker, at væsenerne således fødes til højst forskellige skæbner? – At tro, at de har arvet deres talenter og skæbne fra deres forældre er absolut ikke den totale løsning. Der findes børn, der har flere talenter eller en større begavelse end forældrene, ja, de kan undertiden være genier, skønt forældrene absolut ikke er det. Hvor har de den begavelse fra? – Den kan kun være deres egen i et tidligere liv udviklet begavelse, der, indkapslet i talentkerner i overbevidstheden og sammen med denne og væsenets Jeg, har kunnet overleve den fysiske død eller frigørelse fra det tidligere fysiske legeme. Ved hjælp af disse talentkerner kan

nævnte begavelse nu igen ved særlige betingelser komme til udfoldelse i en ny fysisk organisme.

STK. 17.4 *Reinkarnation eller genfødsel*

Alle levende væseners evner og anlæg bliver altså i form af talentkerner overført til væsenets nye fysiske organisme i en ny fysisk tilværelse. Det er denne overførelse af væsenets evner og anlæg til en ny fysisk organisme, vi kalder genfødsel eller reinkarnation. Disse talentkerner er naturligvis af åndelig natur og kan derfor, som nævnt, overleve det fysiske legemes undergang og igennem mikro- og supermikrokosmiske detaljer igen overføres til skabelsen af en ny fysisk organisme og blomstre frem i denne.

STK. 17.5 *Det levende væsens jordliv udgør et enkelt led i en kæde af kredsløb*

Vi må her erindre, at alle energi- eller bevægelsesarter går i kredsløb. Vi ser, at vort fysiske liv former sig som døgnkredsløb, hvilket vil sige: oplevelsen af dag og nat. Ligeledes former det sig som årskredsløb, der er det samme som oplevelsen af vinter og sommer. Men selve det levende væsens fysiske jordliv fra fødsel til død er også et kredsløb, og vi har udtrykt dette som "jordlivskredsløbet". Ser vi nu på et sådant kredsløb, bliver vi vidne til, at det udgør et enkelt led i en kæde af lignende kredsløb. Vi ser således, at døgn efter døgn passerer. Vi ser, at år efter år passerer, ligesom vi allerede er kendt med, at de levende væseners liv former sig som kosmiske spiralkredsløb. Når alle kredsløb således hver især uden undtagelse udgør et enkelt led i en kæde af kredsløb, hvad berettiger så til at antage, at vort jordliv ikke på samme måde udgør et enkelt led i en kæde af lignende kredsløb? – Alt gør det til kendsgerning for den udviklede forsker, at det jordiske væsens jordliv er et enkelt led i en kæde af jordliv, som det pågældende væsen er i færd med at opleve. Og hvis man ikke vil acceptere denne analyse, vil hele livet være kaos og tilfældighed. Det bliver ganske uden mening og derfor totalt uden retfærdighed, hvilket er det modsatte af de gældende kendsgerninger, der viser, at alle livets færdige skabelsesprocesser i deres slutfacitter er til glæde og velsignelse for levende væsener. At de ufærdige skabelser ikke kan opfylde dette formål, før de er færdige, er selvfølgelig.

STK. 17.8 *Hvorfor menneskene mere eller mindre er uvidende om genfødslen eller reinkarnationen*

Det er rigtigt, at med de fysiske sanser kan det ufærdige menneske ikke sanse ud over dets eget jordlivs kredsløb. Det er derfor offer for den tusindårige overtro, at dets nuværende jordliv eller jordlivskredsløb er det eneste jordliv, det oplever. Det har ingen viden om sit fortidige, fysiske jordliv. Det kan derfor ikke forstå, at det atter i fremtiden skal fødes og leve i en ny fysisk organisme. Og det er denne førnævnte overtro, uvidenhed og manglende evne til at forstå de kosmiske eller evige fakta, der bevirker, at det heller ikke har nogen forklaring på mørket eller "det onde" og derfor er afskåret fra at se, at verdensaltets grundtone er kærlighed, og at lidelserne eller de ulykkelige skæbner hverken er "vrede" eller "straf" fra Gud, men derimod er en absolut livsbetingende nødvendighed, for at de levende væsener kan blive til "mennesker i Guds billede efter hans lignelse" i deres slutfacit. Det er rigtigt, at dette mentale mørke eller lidelserne er ubehageligt og smertefuldt, men da det tjener et absolut uundværligt nyttigt formål, uden hvilket mennesket umuligt kan komme til at blive i "Guds billede efter hans lignelse", må man nødvendigvis udtrykke mørket eller lidelserne som "det ubehagelige gode" og det gode eller lyset som "det behagelige gode".

STK. 320 *Væsenernes reinkarnation bliver til kendsgerning*

[...] At det samme væsen i sit ny fysiske legeme ikke har nogen erindring om disse sine tidligere legemer modbeviser intet. Thi det nuværende fysiske legeme står og falder ikke med erindringen. Den rent dagsbevidste erindring, individet er i besiddelse af, dækker jo slet ikke engang det nuværende fysiske legemes eksistens. Hvem kan huske sit fødselsøjeblik. Det er vist heller ikke almindeligt, at man kan huske sin etårs fødselsdag? – Ja, er der ikke meget mere fra det nuværende liv, man har glemt? –

Men når det nuværende fysiske legemes første eksistensperiode således allerede fortaber sig i fortidens mørke, ville det da ikke være unaturligt, om de tidligere legemers eksistenstid ikke gjorde det samme?

STK. 321 *De rent fysiske erindringer og den evige tilværelse*

De rent dagsbevidste erindringer betyder således ikke noget i selve bevisførelsen af det levende væsens reinkarnation eller evige eksistens. *De udgør kun det samme væsens erkendelse af oplevelsernes overfladekolorit indenfor dagsbevidsthedsområdet. De udtrykker således oplevelsernes rent midlertidige farver, vibrationer og reaktioner.* Men disse har kun ren lokal betydning, hvilket vil sige, at de kun er af interesse for væsenet i oplevelsestidspunktet. Selve denne overfladekolorit har ingen betydning i et nyt fysisk liv. *Her er det udelukkende de tidligere oplevelsers omformning til talenter, anlæg eller bevidsthedsegenskaber, der er det væsentlige.*

Hvad et væsen tilegner sig af færdigheder, alt hvad det gør til vanebevidsthed i et liv, vil således komme til at præge skabelsen af dets ny fysiske legeme og tilværelse. Her vil det komme til at opleve disse færdigheder og tilbøjeligheder som anlæg og talenter eller som bevidsthedsegenskaber, alt eftersom det i forudgående liv har gjort disse til vane. *Det, det således kommer an på i det nuværende liv, er ikke spørgsmålet om en dagsbevidst hjernemæssig hukommelse af en speciel detaljering af, hvad det foretog sig i sit tidligere liv, men derimod hvad denne foretagsomhed har bevirket i dets nuværende tilværelse, hvilke muligheder eller begrænsninger den har efterladt sig i dets skæbne i dag. Hovedsagen er således, at det netop har resultatet af sine anstrengelser i tidligere liv med over i sin nuværende tilværelse i form af talenter og anlæg.* At det ikke kan huske, hvor mange tårer, sorger og bekymringer, disse anstrengelser eventuelt har kostet det i nævnte tidligere tilværelse, betyder absolut intet. Og hvis det er dårlige anlæg eller ulykkebringende tilbøjeligheder og laster, det har bragt med sig som et resultat fra et tidligere livs udskejelser, ja, da har det pågældende væsen nok at gøre med at få sin mentalitet og sit nervesystem til at holde til erindringerne fra den heraf følgende nuværende ulykkelige skæbne. Er de mange nervesammenbrud og sindslidelser, det daglige liv udviser, ikke et tilstrækkeligt bevis for, at menneskenes erindringer fra det nuværende liv i et sådant tilfælde allerede har været en så tyngende belastning, at den langt har overskredet de pågældende væseners mentale bæreevne. Hvad skal sådanne væsener med yderligere triste og mørke erindringer? – Er det ikke netop en velsignelse, at disse helt fortaber sig i fortidens mørke? – *Og denne velsignelse vil være så meget desto større, eftersom disse fortidige erindringer umuligt vil kunne ændre individets nuværende lidelser. Det skete kan umuligt gøres usket.* Der kan kun grædes over de forkerte handlinger. Men til at frembringe gråd har hver dag indtil overflod af midler. Tårefrembringende erindringer fra tidligere liv vil være så temmelig overflødige. Og at skabe noget overflødigt er ikke de veje eller principper, naturen eller Forsynet anvender.

7. *En ny verdenskultur og et nyt verdensrige*

De er nu inde i et jordisk liv, hvor De ikke har hele Deres bevidsthed fremme. De har kun lige akkurat den del fremme, som skal udvikles ved hjælp af karmaen. Der er karma fra tidligere liv, og der er nye ting, De skal lære i dette liv. Men der er jo et dejligt opholdssted på det åndelige plan imellem livene. Det virkelige, store guddommelige verdensrige, som Kristus kalder "Guds rige", vil menneskene dog først nå, når de får kristusbevidsthed eller bliver kristusvæsener. Det vil være mange liv for menneskene at opnå kristusbevidsthed, for de skal nemlig ligesom Kristus kunne lade sig korsfæste og bede for deres fjender. Midt i de lidelser, som deres fjender har påført dem, skal de kunne bede for disse fjender, og de skal ikke blot gøre det, de skal af hjertet føle: "Bare de kunne blive fri for at få straf". – Det var det, Kristus skulle vise på korset. Han viste det, der nu skal blive den bærende kultur. Nu begynder der en ny verdenskultur, altså den kristne verdenskultur. Den blev godt nok anlagt med Kristi dogmer, men den kommer først rigtigt nu.

LIVETS BOG 2

STK. 633 *Væsenet kommer til at spekulere over lidelsernes årsag*

Men efter sorteste nat følger klareste dag, og således også her. I den jordmenneskelige sfære, i det dræbende princips zone, er der forlængst begyndt at gøre sig et nyt tankeklima gældende. Dette klima er nærmest en harmonisering af intelligens og følelse. Denne harmonisering fremkommer ved den forvandling, som individernes tænke- og sanseevne gennemgår ved deres oplevelse af lidelserne eller alle det dræbende princips mørke erfaringstilstande. *Idet individernes helteideal eller moral i denne zone igennem en række jordliv ustandseligt er baseret på at dræbe, og de pågældende væsener fuldstændigt lever på at så forfærdelse, lidelse, undertrykkelse og drab på underlegne væsener, det være sig mennesker eller dyr, kan sådanne væsener umuligt selv blive ved med at undgå følgerne heraf. I en zone, i hvilken de skønneste idealer er blodsudgydelse, såvel i form af livretter som i form af hævnakter, kan et sympatiens og kærlighedens paradis ikke eksistere. Og da kredsløbets evige love betinger, at enhver energi uvægerligt må komme tilbage til det jeg eller livscentrum, der er dens ophav, og hvorfra den er udgået, bliver zonen tilsidst til et desto større "helvede" for ethvert væsen, jo mere det praktiserer det førnævnte ideal. Dette vil igen sige, at det i virkeligheden er det selv, dets hævn, mordlyst og blodtørst rammer. Og med denne stadige konfrontation med mørket eller lidelserne i dets eget kød og blod skal det nok tilsidst søge at komme til at spekulere på den, for det selv ukendte, årsag til dets natsorte skæbne. Og denne spekulation bringer det til at forsøge mange eksperimenter i skabelsen af moral og tilværelse. Nogle af disse eksperimenter giver positive resultater, skaber en vis form for fred og harmoni, medens andre mislykkes og skaber lidelser og dermed skuffelse og nedtrykthed. Men så længe der er lidelse, og det heraf følgende sortsyn på tilværelsen eksisterer, vil væsenet utrætteligt fortsætte sin spekulation over lidelsens årsag. Dets liv og tilværelse bliver efterhånden udtryk for et eneste stort "hvorfor".*

STK. 634 *Erindringerne fra tidligere liv og deres betydning for væsenets nuværende sansning*

Men i kraft af de mange lidelseserfaringer, væsenet igennem jordlivene har gennemgået, har det fået en tilsvarende ny evne. Denne evne er det samme som det,

vi kalder "fantasi". Nævnte evne er igen udelukkende baseret på eller bygget op af "erindringer" fra tidligere jordliv eller tilværelser. Og de "erindringer", der således har sat deres dybeste spor i væsenets bevidsthed eller fantasi, er naturligvis dem fra lidelserne eller pinslerne, det har gennemgået. *Men "erindringerne" herom adskiller sig fra erindringerne fra dets nuværende jordliv derved, at medens disse hovedsageligt fremtræder i dagsbevidstheden med fuld realistisk detaljering, mangler denne ganske hos "erindringerne" fra tidligere jordliv.*

Hvad er det da, der er tilbage i bevidstheden af disse "erindringer" fra denne væsenets fjerne fortid? – *Det er en "genkendelsesevne". Erindringernes store rolle i individets sansning er, som bekendt, dette, at sætte individet i stand til at "genkende".* Man vil således lægge mærke til i enhver form for sansning, hvor stor en rolle denne "genkendelsesevne" spiller. Hvis man står overfor en oplevelse, hvortil man ikke kender noget fortilfælde, kalder man det oplevede i en sådan situation "noget nyt". *Dette "nye" er man ganske uforstående overfor, i samme grad som man mangler fortilfælde af lignende natur i sin bevidsthed.* Og man spekulerer over, hvad det mon kan være. Men denne spekulation er netop kun en mobilisering af ens erindringsmateriale.

STK. 635 *Erindringerne fremtræder i to faser*

Erindringen giver os således evnen til at genkende princippet eller kernen i beslægtede oplevelser. *Og vi kan derfor inddele den i to faser. Den første fase er den, i hvilken vi alle oplever den som ren og skær "hukommelse", og hvor den giver os en klar detaljering af en særlig bestemt oplevet foreteelse. Den anden fase er den, i hvilken den ikke mere udgør en klar bogstavelig detaljering af den oplevede særlige foreteelse og derfor kun er tilbage i bevidstheden som en kundskab om foreteelsens princip eller kerne.*

Men et kendskab til en foreteelse, hvis detaljer vi ikke mere "husker", fornemmer vi ikke mere som en "erindring". Nu er den nærmest at betragte som en ny evne eller et talent. Hvis vi tænker os, at et væsen i sit nuværende jordliv gennemgår en meget svær sygdom, f.eks. kræft, vil denne oplevelse i dets bevidsthed skabe en fremragende viden om nævnte sygdoms detaljering eller symptomer. I dets nuværende jordliv vil denne viden stå som en meget realistisk eller fundamental "erindring" og udgør altså fase nr. 1. Men når nævnte jordliv forlængst er ophørt, og det igen fødes i et nyt liv, har det ikke mere denne viden som en bevidst "erindring". Men at den, trods dette, alligevel er til stede i dets bevidsthed kommer til syne i dets indstilling til eller forståelse af enhver kræftpatient, det eventuelt måtte møde i det nye jordliv. Det viser sig her, at det i særlig grad har evne til at sætte sig ind i nævnte patients kvaler og lidelser, kan gøre sig den syges tilstand helt levende i sin egen mentalitet. Dette vil igen sige, at det ubevidst kan forbinde dette sit møde med kræftpatientens tilstand med sin egen fortidige, men nu ukendte eller glemte, oplevelse af den samme eller beslægtede ting. Og det er i virkeligheden denne glemte oplevelses princip, der bliver levende for det, uden at det derfor bliver klar over, at dette princip levende billede i dets egen bevidsthed af den andens sygdom i virkeligheden kun er reminiscenser af dets egen oplevelse af den samme foreteelse i en ukendt fortid. Denne levendegørelse af andres lidelser i individets egen bevidsthed sker udelukkende i kraft af en ubevidst mobilisering af dets egne "erindringer" fra fortidige liv, men fremtrædende i fase nr. 2. [...]

STK. 636 *Jordzonens "ældste". "Verdensgenløserne" er jordmentalitetens "salt"*

Hvis væsenet derimod ikke har oplevet noget som helst i retning af kræftsygdom eller en anden sygdom af lignende art, har det ikke noget, ved hvis hjælp det kan levendegøre et andet væsens nuværende sygdom i sin egen bevidsthed og kan derfor ikke realistisk fatte eller forstå den. Og det vil derfor overfor et sådant

væsen fremtræde som "koldt" eller "ufølsomt". Med andre ord, det har ingen evne til at føle "medlidenhed". At det ikke har denne evne vil således igen sige det samme som, at det er ude af stand til at fornemme eller sanse andre væseners lidelse i dets egen bevidsthed.

Vi ser således her, hvor stort et plus det er for det levende væsen at have gennemgået lidelser. Jo flere lidelser, det i tidligere liv har oplevet, desto større erindringskvantum kan det (om end ubevidst) mobilisere eller betjene sig af ved ethvert møde med andre væsener, der befinder sig i lidelse, eller med andre ord, desto større forståelse har det af, hvad det ser eller bliver vidne til. Og i tilsvarende grad som det har virkelig forståelse af, hvad det bliver vidne til af lidelse, desto større medfølelse opstår der i det samme væsens bevidsthed overfor medvæsener i denne lidelse. [...]

LIVETS BOG 1

STK. 211 *Individets mørke- eller lidelseserindringer bliver kopieret i kærlighedsmaterie og opleves som "salighed". Hvorfor "tiden læger alle sår". "Salighedsriget"*

Da jordmennesket hører dyreriget til, og dets tilværelser og livsbetingelse, dets natur og karakter har været befordringen af "det dræbende princip", vil dets erindringsmateriale i tilsvarende grad hovedsageligt være mord-, drabs-, kamp- og lidelseserindringer. Men efterhånden som disse erindringer har udløst deres mission ved individets karakterudvikling, gennemgår de en åndsproces, efter hvilken de fremtræder som kopier af deres oprindelige tilstand, men med den forskel, at medens de i den nævnte tilstand fremtrådte som lidelses- eller tyngdeerindringer, fremtræder de efter forandringen som fuldstændige kopier af disse, men opbygget i kærlighedsmaterie. Dette vil igen i en fysisk lignelse sige, at de nævnte erindringer fra at fremtræde som "jernbilleder" bliver omskabt til at fremtræde i ædlere metaller f.eks. "guld". Alle erindringer, selv om de er nok så mørke og uhyggelige, vil således, efterhånden som de har udfyldt deres mission i individets bevidsthed, efterlade sig kopier i kærlighedsmaterie, der jo udgør den åndelige verdens ædleste "metal" eller "guld". Alle mørke erindringer vil derfor altid, efterhånden som tiden går, komme til at stråle i et stedse tiltagende forherliget skær. Og det er udviklingen af dette forherligede skær om erindringerne, der ligger til grund for dette, at "tiden læger alle sår", ligesom det samme skær naturligtvis i stor udstrækning også er befordrende for enhver form for forsoning eller tilgivelse af uret. Da individets erindringsmateriale fra fortidige tilværelser forlængst er blevet omdannet til guldformationer, og dets indre verden hovedsageligt består af nævnte erindringsmateriale, vil samme verden for individet således være identisk med hele dets eget evige livspanorama med alle dets fortidige handlinger og oplevelser kopieret eller fremtrædende i uforgængelig kærlighedsmaterie eller den åndelige verdens guldmateriale. [...]

SMÅBOG NR. 15B – *Getsemane Have*

KAP. 6 *De bristede forhåbninger forvandles i "Getsemane" til de nye muligheds vej*

Hvad skal det moderne menneske da gøre, når det befinder sig midt i sit eget livs mørkeste stund, midt i sin egen "korsfæstelse", sit eget sammenbrud? Det skal mobilisere hele sin intellektuelle kraft, for derigennem at finde vej til Guds vilje, Guds mening med den oplevede smerte. Gør mennesket dette, vil det ligesom

Jesus vinde sejr over mørket.

Til den, der i sit eget livs dybeste smerte formår at give afkald på sin egen vilje til fordel for Guds vilje, vil der altid blive sendt en engel i den mørkeste stund. Og Guds vilje følger man lettest der, hvor man giver afkald på det, som har frembragt Getsemane. Det kan være tabet af et lille barn, en ægtefælles død, det kan være oplevelsen af utroskab og svigten af den, man elskede højest. "Getsemane" har mange måder at vise sig på. Men for dem alle gælder det, at de kun kan overvindes ved at indstille sig på det uundgåelige. Det skete kan ikke blive usket. De forhåbninger, der knyttede sig til det, der bristede, det man mistede, må man slippe.

Af hele sin kraft må man søge frem til de muligheder, ens ændrede skæbne rummer. I samme øjeblik man lægger hele den oplevede smerte i Guds hånd og gør sig fri af angsten og frygten, af hadets og bitterhedens nedbrydende kræfter, da træder en lysende engel ind i vor aura, og Guds nærhed vil føles så intenst, at frygten og sorgen forlader ens sind.

Livsglæden begynder på ny at arbejde i blod og nerver, thi i lyset af Guds vilje forvandler selv den dybeste smerte, den dybeste ydmygelse sig hurtigt til den varmende og livgivende velsignelse, der er hvert eneste fuldbyrdet åndeligt kredsløbs guddommelige frugt.

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvorfor husker vi ikke tidligere liv? Fordele og ulemper?
2. Reflekter over, hvordan vores fantasi er opbygget af erindringer fra dette og tidligere liv.
3. Hvordan hænger fantasi og medfølelse sammen?
4. Hvad mener Martinus med at erindringerne har en mission i vores karakterudvikling?
5. Hvilke redskaber finder vi i Martinus' værker til at hjælpe os med at forstå og tilgive smertefulde erfaringer og erindringer?